

Tomáš Němec

ŽIVOT VÁLEČNÍKA

ilustroval Lubomír Kupčík

MYSTERY PRESS

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tomáš Němec, 2022
Cover & Illustration © Lubomír Kupčák, 2022
Cover Art © Lukáš Tuma, 2022
Maps © Martin Stehlík, 2022
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-371-1 (pdf)

Tomáš Němec

**ŽIVOT
VÁLEČNÍKA**

ilustroval Lubomír Kupčík

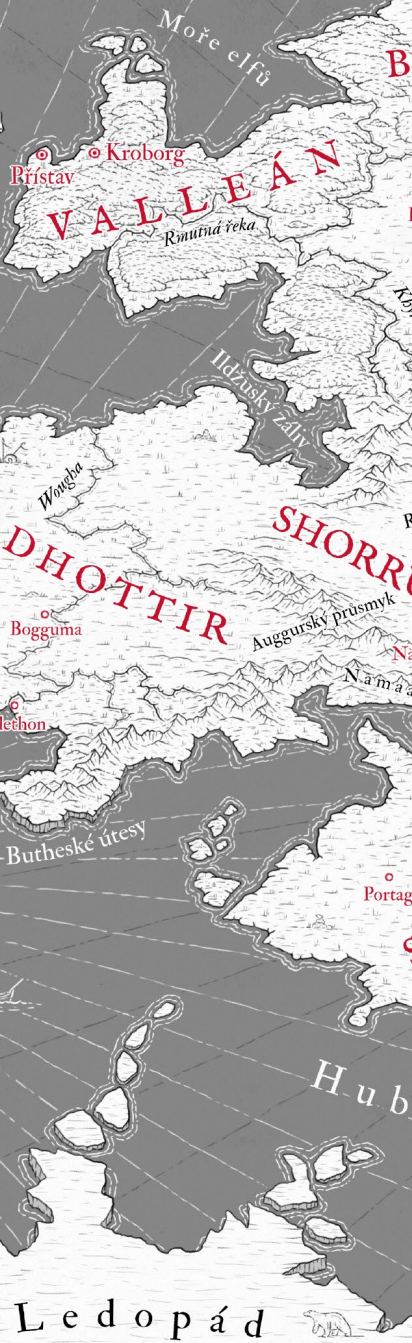
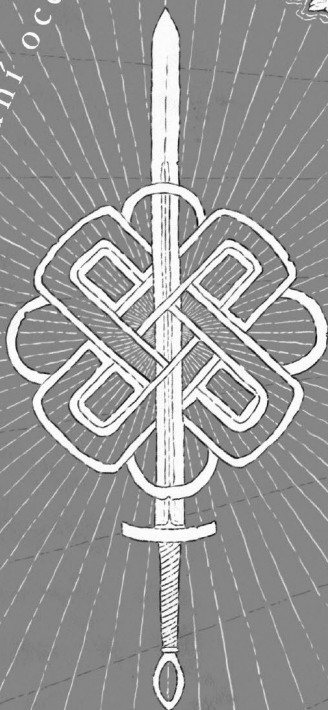
MYSTERY PRESS

2022

Císařství

Anno
Imperatorii
3176

Západní oceán

Přístav

Króborg

VALLEÁN

Rmutná řeka

Moře elfů

Wspa človečka

Numirská úžina

RADHOTTIR

Wongba

Bogguma

Allechon

SHORRO

Auggurský průsmyk

Buteské útesy

Portag

Hub

Ledopád

A A S R R A

YDDER

TRIMMOR

O H M E T H

TUTAN

S A R A M A N T I A

WYKKON

VÝCHODNÍ BRÁNA

M o h y l y

Enyo Mayo

Morringské pohory
Tyvanna

Skandia
Heddoská Hráz

Skály
Andorrenu

Pustiny

Iskarijské moře

Thonaverst
Andorracké pohory

Věčné Město
a Palác

Numellor

St. Tourr
Remirquilbe
Eizenstat

Eyota

Thill

Grakkia

Eleffspor

ené moře

TUTO MAPU VYTVOŘIL CÍSAŘSKÝ
KARTOGRAF MARTTYAS ZARDABA

400 MIL

Lucii

*Za víc, než v co mohl jeden
Krušnohorec kdy doufat.*

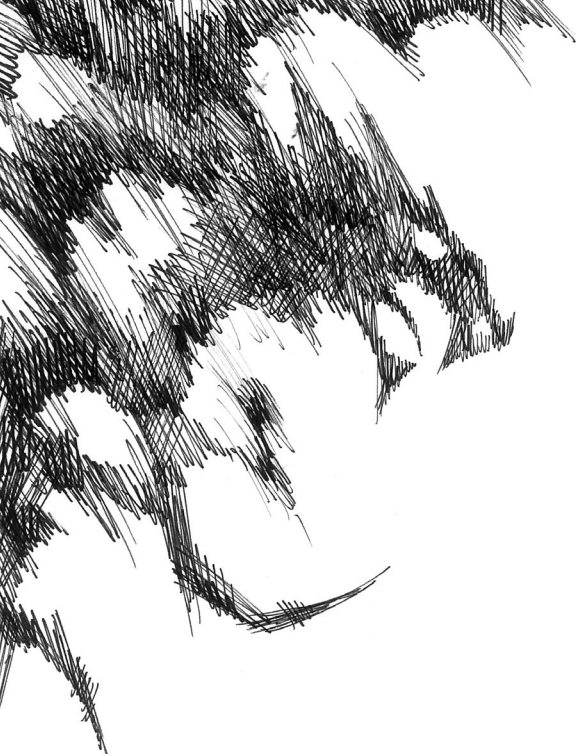
A památce mých rodičů.

„Znáš přece tajemství oceli, ne, chlapče? Mám ti ho prozradit? Je to to nejmenší, co pro tebe mohu udělat. Ocel není silná, tělo je silnější! Co je ocel v porovnání s rukou, která zbraň drží? Podívej se na sílu svého těla, na touhu ve svém srdci... To já jsem ti ji dal!“

– Thulsa Soudce

„A tak sebou zmítáme dál, lodě deroucí se proti proudu, bez přestání unášeni zpátky do minulosti.“

– Nick Carraway

„Měl jsem sen. A ten shořel za Noci plamenů.“

To řekl vévoda Kirryl z Donghu, když ho přivazovali na skřípec. Každý je zprvu statečný a mistři cechu Mučitelů, stejně jako porotci a soudci, stejně jako my, co o tom přinášíme svědectví pro časy budoucí, to dobře víme.

Když natahované klouby, svaly a šlachy, tady, hluboko v útrokách Paláce, zapraskaly a citadelou Pravdy se rozlehlo zakvilení přetékaných bolestí, Mnohoústa promluvila poprvé.

Vévoda Kirryl z Donghu byl obviněn z pokusu o zapálení Paláce, ze smrti desítek jeho ctihodných obyvatel a z pokusu o sesazení Císaře z trůnu.

Obviněný se bez dalšího přiznal. Zatímco byly šrouby utahovány a tělo se napínalo, plival krev, zášť a nenávist. Potom Mnohoústa promluvila podruhé.

Vévoda Kirryl z Donghu byl odsouzen k trestu smrti rozčtvrcením, jeho ostatky měly být rozmetány do Iskarijského moře, jeho jméno a rod měly být pošpiněny, poplivány a proklety navždy, Dongh samotný měl být srovnán se zemí a již nikdy nevzpomenut.

Protože nelze se protiviti Císaři.

Protože na počátku všeho bylo jméno. A to jméno bylo Císař.

Věčný. Nesmrtelný. Nezničitelný. Moudrý. Všeobjímající.

To Císař vyňal z chaosu Všemohíra *prvotní matérii* a uhnětl z ní svět. Od Západního okeánu přes Mohyly na severu a Ledopád na jihu

až po Pustiny na východě rozkládá se naše Císařství. A my jsme jeho děti. Nelze se protiviti přirozenému řádu věcí.

A když tak někdo učiní, bude bez milosti rozemlet na prach.

Pak Mnohoústa promluvila potřetí.

Začala se ptát po spoluvinících a přestože klouby, svaly a šlachy napínaly se a prašely, až byly některé zprerthány, ačkoli vévoda podrobovaný *tortuře* anobř právu útrpnému vrískal, křičel a chrčel, zdálo se, že neřekne již ničehož více.

Mistři cechu Mučitelů se ale ve své práci vyznají. Každý bude na konec zlomen.

Začalo to *kyselinou* mistra Vědoucího Ragnostiče. Měla vynikající výsledky.

Odsouzený zakřičel první jméno: *Boor zvaný Hrbáč*, komoří.

Posléze na řadu přišlo stahování z kůže. Zvláště působivé i pro člověka nezaujatého.

Odsouzený zavřískl druhé jméno: *Rhug Marshaan z Eizzensttatu*, pokladník jedné z Palácových lóží.

Následně byla do vévodova rekta zavedena ocelová hruška, některými zvaná Císařova, a následně roztažena. Nechutné, nicméně účinné.

Odsouzený zasípal třetí jméno: *Lambert*, dračí jezdec.

Potom jeden z mistrů Mučitelů překryl Kirrylovi z Donghu zrůzněnou tvář plátnem a druhý mu začal líti do úst vodu. *Neinvazivní*, nicméně pozoruhodná *metoda*, řekli by elfové.

Odsouzený vykašlal čtvrté jméno: *Zanythia*, palácová konkubína.

Trhání nehtů a zubů je postup tradiční, nicméně tentokráte to byla opravdu *filigránská* práce.

Odsouzený vyplivl páté jméno: *Eppiker von dra Mossh*. Palácový ceremoniář.

Nakonec k břichu Kirrylově připevnili klec s obrovskou hladovou krysou.

Odsouzený zavzlykal šesté jméno: *Bernadetta z Donghu*, vévodova neteř.

Mnohoústa mlčela. Zatímco pily, šídla, kladiva, jehly, nebozezy a kleště odváděly práci jim předurčenou, tiše naslouchala, protože výčet spolupiklenců nebyl zdaleka u konce.

Potom se jeden z devíti *inquisitores* naklonil k mučenému a dlouho mu se zuby vyceněnými pod maskou cosi šeptal, až odsouzený nakonec vydal vyděšený, zoufalý skřek.

Protože nikdo se nemůže protiviti Císaři. Možné jest přelstítí jeho tajné agenty, jak ukázala zlověstná Noc plamenů, však nikdo neobstojí proti Mnohoústům a nikdo bez následků nezalže Mučitelům, zvláště ne tady, v samém srdci citadely Pravdy.

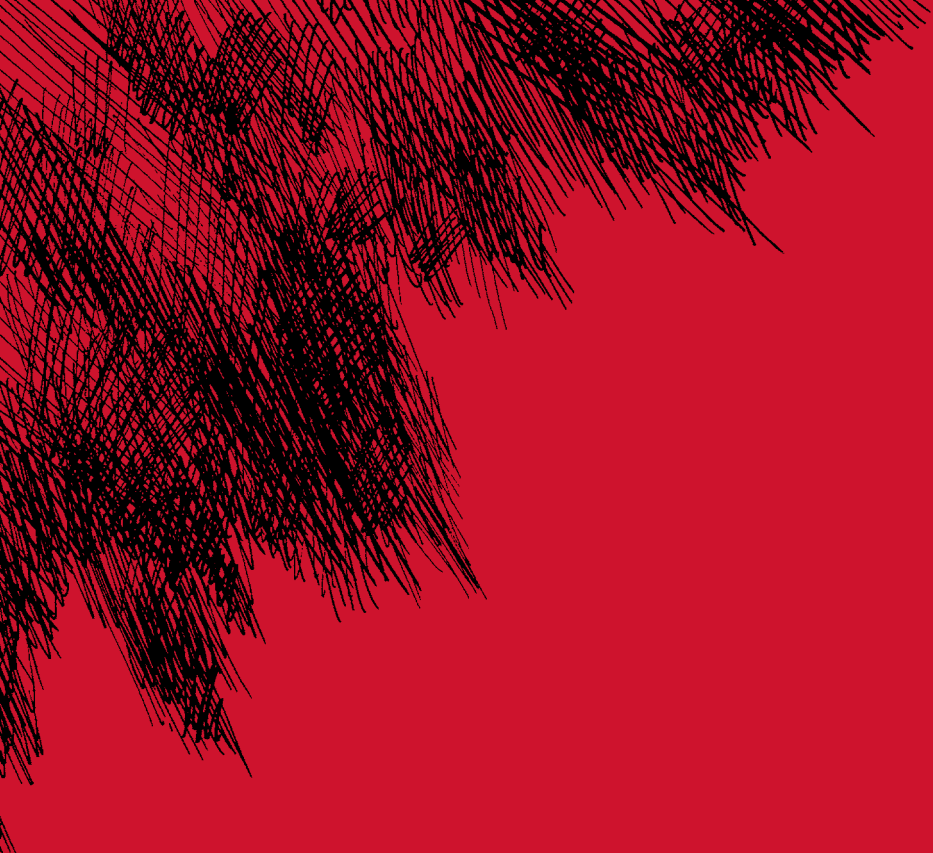
Někteří říkali, že tím jedním z Mnohoúst byl sám Císař. Nemohu to potvrdit, ani vyvrátit, faktem však jest, že všem, které mučený ve zlé vůli označil, aby je na konci života svého do zkázy přivedl, nebyl později zkriven na hlavě jediný vlas. Naopak, obviněn, odsouzen a popraven byl každý jeden z odpůrců jmenovaných, skutečných to spolupiklenců a nepřátel Císařství.

Než k tomuto ale došlo a než vydechl navždy, bývalý vévoda Kirryl z Donghu, proměněný teď ve zkrvavené blábolící torzo z masa a kostí, ze sebe vydal ještě jednu zaznamenaníhodnou větu. Rozlehla se v náhle ztichlé citadele Pravdy a na nepatrný okamžik přisoudila umírajícímu prchavý pocit vítězství.

„Tohle byl teprve začátek,“ řekl.

*Jediná a Pravá Paměť Lidstva, sv. CXXXIII.; příslušný oddíl
Knih smolných*

– zápis učinil mistr kronikář Fallarion, Anno Imperatorii 3177, dvacet dní před letním Slunovratem; Věčné Město, císařský Palác

*Život jak zlo sám sebe plodí
Dobře že syn můj se nikdy nenarodí
Nikdy mu nebudou zvonit hrany*

*Ale my otče my půjdeme spolu
Jak hvězdný prach
Budeme putovat od pólu k pólu
Otče můj dávno pochovaný*

– Konstantin Biebl: *Buddhistická meditace*

JARO

ᠵᠠᠷᠣ

PLAZIVEC

Sebasttyena probrala pronikavá bolest hlavy.

Rozlepil víčka, z koutku úst mu skanula zčernalá slina a spojila se s chladnou kamennou podlahou. Potlačil nutkání se vyzvracet a znovu zavřel oči.

Bolest tepala v rytmu srdce. Divoce a splašeně. Černý lotos si vybíral daň i s úroky, ostatně jako už tolikrát.

Sebasttyen se přinutil znovu otevřít oči a zvednout hlavu.

Ležel v palácových latrínách a nevěděl proč. Vysoko položenými světlíky sem proudil svěží vzduch jarního rána protkaný vůní moře a ředil jinak pronikavý zápach moči a výkalů.

Sebasttyen se chtěl vzepřít a vstát, ale podklouzl a spánkem křísil o podlahu. *Paradoxně* ho to probralo. Podíval se na ruce a zjistil, proč k tomu podklouznutí došlo.

Měl je od krve.

První jeho myšlenka byla, že se pokusil o sebevraždu. Ale pak ...

Čepele párající měsícem prosvětlenou noc. Srážejí se. Znovu a znovu.

Bolest hlavy se vrátila a s ní i další nával nevolnosti. Tentokrát Sebasttyen pocítil i strach, byť zpočátku nebyl schopný určit jeho původ.

Vyškrábal se na nohy a dopotácel se k dlouhému kameninovému umyvadlu, táhnoucím se podél jedné ze stěn. *Sofistikovaným systémem* byla po Paláci rozvedena voda, Sebasttyen otočil měděnkou pokrytým kohoutem a začal si smývat krev z rukou. Nebyla jeho.

Náhle se za dveřmi latrín ozval hluk. Hlasy, dupot nohou.

Sebasttynen si začal ruce drhnout o to zuřivěji a pak se zarazil. Ohlédl se. Na druhé straně místnosti ležel jeho meč. I ten byl po-
třísněný krví.

Sebasttynen ztuhl jako zhypnotizovaný korálovcem.

Voda dál tekla. Nevzrušeně. Jako voda.

Rozčilené hlasy, řinčení železa a kroky se přehnaly za dveřmi a na-
konec utichly.

Sebasttynen si domyl ruce, opláchl si obličej a než přešel k meči, oprášil si uniformu. Zaklel, když si všiml, že je na několika místech
proseknutá. Krev, tentokrát jeho, se vpíla do látky.

Čepele znovu zavířily. Znovu se zaklesly do sebe.

Na začátku byl černý lotos. A sen. A něco cizího v něm. Něco, co
tam nepatřilo. Něco, co vzbuzovalo strach.

Na chodbě u latrín se znovu ozvaly kroky. Osamělé, nejisté.

Ještě než se dveře otevřely, Sebasttynen stačil nohou postrčit meč
do žlábků, postavit se nad něj a rozšněrovat si kalhoty.

„Tady jsi!“ ozvalo se mu za zády, když zakrvácenou čepel zkropily
první kapky moči.

Sebasttynen se ohlédl. Byl to Gregg. Vyjevený a zadýchaný.

„Tady jsem. Co se děje?“

„Průser jako vrata, Basty! Někdo sejmul Rupperta.“

Bolest zatepala v Sebasttynenových spáncích. Měla pachut' strachu.

Někdo zachroptěl. Někde jinde, někdy jindy vytryskla krev.

„Tukan svolal nástup.“ Gregg přešlápl. „Jestli nás tu najde, už se
odtud nikdy nevyhrabeme.“

Sebasttynen domočil. Čepel meče byla víceméně čistá.

„Koukni na chodbu, jestli tam někdo není,“ pokynul hlavou ke dveřím.

Gregg se otočil, aby to udělal, a Sebasttynen si vykopl meč do ruky.

Otočil se a setřásl z něj poslední zbytky vlhkosti.

„Nikdo –“ zarazil se Gregg, když si všiml zbraně.

„Říkal jsi, že sejmuli Rupperta. To chceš být další na řadě?“

Gregg se zazubil a taky tasil.

„Mizíme,“ řekl. „Nerad bych strávil zbytek života uklízením cizích
sraček.“

Než se Sebasttyen vydal spolu s ním ke kasárnám palácové gardy, podrážkou smazal krvavou skvrnu na podlaze.

Spolu s dalšími gardisty, kteří se k nim přidali cestou, se nakonec ocitli nikoli na *buzerplace* jednotky, ale přímo v hlavním Sále kasáren.

Byli tu všichni, kdo neměli službu. Tvořili hloučky, tlumeně diskutovali, vrtěli hlavami, rukama nervózně přejížděli po jílcích zbraní. Vysokými okny padalo do hučícího Sálu jasné světlo stejného jarního dne, jaký se pokoušel proklouznout do Paláce světlíky v latrínách.

„Tomuhle říkáte uniformy, dobytci?!“ sjel je okamžitě po příchodu zlostí zarudlý kapitán Duggan.

Gregg se okamžitě začal upravovat, Sebasttyen rovněž. Snažil se přitom zakrývat rozseknutá místa. Naštěstí mu v tom pomáhala černá kůže stejnokroje palácové gardy.

Tukan, jak mu přezdívali, neměl ale čas se jim věnovat. Stačil se pouze zuřivě zamračit na ostatní kadety, kteří jen s obtížemi skrývali úlevu, že si protentokrát vybral někoho jiného, a rázným krokem odešel.

Na pódium v přední části Sálu vystoupal sám velitel Kristoff a spolu s ním i kapitáni Wallard a Duggan. Ruppert, kapitán třetí jednotky, chyběl.

Gregg drcnul do Sebasttyena a zatvářil se vědoucně.

„Gardisté!“ řekl velitel Kristoff a Sál okamžitě utichl. „Dnes nad ránem bylo nalezeno tělo jednoho z nás. Kapitán Ruppert byl zavražděn.“

Sálem proběhla vlna vzrušení, ačkoli přítomní už věděli, co se stalo.

Sebasttyen se zapotácel a Gregg ho zachytil.

„Jsi v pořádku, Basty?“

Sebasttyen přikývl, i když se tak necítil.

„Až do odvolání,“ pokračoval Kristoff, „bude křídlo palácové gardy uzavřeno. Nikdo se nedostane dovnitř ani ven, aniž by o tom vaši kapitáni věděli.“

Nevolnost se vrátila. Sebasttyenovi se na spáncích zaperlily kapky potu.

„Trochu jsem to přehnal,“ zamumlal ke Greggovi a přejel si jazykem po dásních.

Jeho kumpán protočil oči v sloup.

„Zároveň zahájíme vyšetřování.“ Velitel Kristoff přejížděl zamračeným pohledem po shromážděných gardistech, jako by tady a teď mezi nimi mohl najít vraha. „Budete voláni k výsledkům. A následně se znovu zapojíte do služby.“

Jak ho poslouchal, Sebasttyenovi připadal ten bitvami ošlehaný válečník unavený. Ztrhaný. A fakt, že byl zavražděn jeden z jeho podřízených, za to nemohl. Za to mohl jen čas.

„Chci, abyste byli obezřetní,“ rozléhal se dál Sálem Kristoffův zvukný hlas. „Vy všichni. Chci, abyste se dívali, abyste přemýšleli, abyste hlídali. Vrahem může být někdo z vás.“

Sebasttyen nevědomky sevřel ruce v pěst a snažil se zklidnit dech.
Zařinčení čepelí. Vztek. Strach. A krev, všude krev.

„Slibuji vám, že pachatele dopadneme. A bude to brzo. Císař se dívá.“ Kristoff na nich ještě chvíli setrval přísným pohledem a pak shromáždění rozpustil.

„Takhle končí legenda,“ podotkl Sebasttyen ve snaze zakrýt vlastní slabost.

Sál bzučel vzrušením. Čekali, až se k nim vrátí Tukan.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Gregg.

„To je jasné, ne? Kristoff *byl* přeci legenda. Slavný vojevůdce. Ochránce impéria. Nakonec vedl Císařovu osobní stráž. A teď? *Obyčejný* velitel palácové gardy. Jak elegantně se dá sestoupit z dobytých pozic.“

„To svinstvo z tebe ještě udělá mudrce,“ zazubil se Gregg na pobledlého Sebasttyena.

„Ještě jednou to vezmu, Greggu, a zpřerážej mi ruce. Je mi *opravdu* zle.“

Tohle říkali gardisté vždycky a Sebasttyen nebyl výjimkou. Stejně jako ostatním mu ale tohle odhodlání nikdy nevydrželo dlouho.

Naopak Tukan měl odhodlání na rozdávání. Odhodlání dopadnout vraha, zakroutit mu krkem a vlísat se zase o něco více do Kristoffovy přízně. Ruppertova smrt mu hrála do karet.

Gardisté všech tří jednotek se vrátili do kasáren, kde byli vyslechnuti. Sebasttyen s Greggem si navzájem poskytli krytí, ostatně

jako vždy, když se namočili do nějakého průšvihů. A že jich nebylo málo.

Tukan a jeho pobočník Hamno se tvářili důležitě, mračili se, vedli rádoby chytré řeči, ale Sebasttyen si nedělal iluze, že to je všechno, čeho jsou schopní.

„Ti dva by nechtyli ani slepou myš v kole,“ zubil se Gregg, když spolu se Sebasttyenem a ostatními kumpány z jednotky pročešávali jejich křídlo Paláce.

Sebasttyen se mezitím stačil převléknout a nyní, když předstíral hledání sebe sama, bedlivě naslouchal řečem, které gardisti vedli. Kristoff měl pravdu, *vrah byl opravdu někdo z nich*.

Když nakonec tenhle dlouhý den skončil a oni se mohli vrátit na ubikace, Sebasttyen se svalil na slamník, zmožený, zbitý a vystrašený. Ačkoli byl přesvědčený, že se mu nepodaří usnout, okamžitě upadl do hlubokého, neklidného spánku.

Jako každou noc za poslední rok se mu zdálo o Donnabelle. A o těch hrozných událostech, které jim oběma navždy změnilы život.

Sebasttyen znovu spěchal chodbami Paláce plnými žáru a kouře. Míjel potácející se, kašlající a vzlykající stíny, setřásal jejich ruce, nedbal jejich žadonění o pomoc. Mířil do *epicentra* požáru, do severního křídla, kde Donnabella sloužila u baronky Riwinnové.

Tohle byla noc, která vstoupila do dějin Paláce. Do dějin Císařství. Tohle byla Noc plamenů.

Sebasttyenův sen byl utkaný z kouře a žáru. Z výkřiků, klení, hučení ohně a lomozu hroutících se trámů. A také z nasládlého zápachu pálícího se masa.

Jako vždy dospěl do široké chodby, na dosah svému cíli.

Jako vždy se z kouře před ním vyřítila skupina ozbrojených mužů s rozšklebenými vousatými tvářemi a nepřítomným leskem v očích.

Jako vždy připomínali démony ze zakázaných manuskriptů.

Jako vždy ho ten první z nich srazil ke zdi chodby dřív, než Sebasttyen stačil tasit.

Byl to...

... kapitán Ruppert. A dostal, co zasloužil!

... vévoda Kirryl z Donghu.

... kapitán Ruppert!

Zrádce.

Zrádce. To on zapálil Palác! Kapitán Ruppert! To kvůli němu zemřela Donna!

Něco bylo špatně. Každou noc od oněch událostí se Sebasttyenovi zdál ten samý sen. Nic se na něm neměnilo: útěk kouřem a žárem, siluety ztracených duší vrískající o pomoc, a nakonec kohorta démonů v čele s vévodou Kirrylem z Donghu.

Sebasttyen sebou ve spánku zazmítal, ale hlas dovolávající se kapitána Rupperta zmlknul.

Ten hlas.

Ten známý hlas.

Sebasttyen se převalil a vzlykl, splavený potem a zachvácený těžko popsateelným strachem.

Byl to přece vévoda Kirryl z Donghu, kdo Sebasttyena srazil v hořící chodbě. Kdo inicioval palácový převrat. Kdo založil požár. *Kdo zapálil noc.* Kdo za to byl nakonec popraven.

Kapitán Ruppert, připomněl se hlas. Poťouchle, výsměšně.

Ať už to byl kdokoli, zažehnul tenkrát v Sebasttyenovi vztek. Chladný, neuhasitelný.

Protože toho rána po Noci plamenů, rána plného pláče, beznaděje a bezbřehého smutku, se probudil do světa, do něhož už Donna nepatřila.

„Pořád si nejsem jistý, jestli je to dobrý nápad, Basty.“

Gregg vystoupil na vyvýšený podstavec kašny a zadíval se na svůj odraz v nehybné hladině, jako by od něj čekal, že ho uklidní, že ho přesvědčí.

Nemohl vidět, že se Sebasttyen zastavil několik kroků za ním. Ztuhlý, tvář staženou úzkostí, čelo náhle pokryté potem. Vypadal, že se buď zhroutí, nebo se rozeběhne zpět do labyrintu palácových chodeb.

Bylo to tímhle místem.

Pak se ale ovládl a ke Greggově odrazu v kašně nakonec přidal i svůj. Dva nakrátko ostříhaní kadeti gardy, teď bledí a vážní. Dva nerozluční kumpáni.

„To chceš sedět v koutě a čekat, až tě zapíchnou jako Rupperta?“ přinutil se Sebasttyen k posměšnému tónu.

„Ale –“

„Sám jsi říkal, že ti dva nechytanou ani slepou myš v kole.“

„Vraha ale nehledají jen oni. Kristoff –“

„Dva dny utekly a nikdo nic nezjistil.“

Gregg s pohledem upřeným na hladinu mlčel.

Jak mohli dva sotva dvacetiletí kluci najít vraha, když to nedokázalo velení gardy?

„Po dvou dnech máme konečně volno. Co chceš dělat jiného?“ drcnul do něj Sebasttyen.

„Mám trochu *kytky*,“ ušklíbl se Gregg na kumpánův odraz.

Sebasttyen se zarazil. Znejistěl, zdálo se.

„Myslím, že mi to na chvíli stačilo,“ zalhal nakonec.

„Je divné být *tady*, Basty,“ otočil se na něj Gregg.

„Tady?“

„Tady. Kde Ruppert umřel.“

Čepele zvonily. Čepele vířily. A mezi nimi vztek a strach. Donno!

„Kde jinde bychom měli začít, Greggu?“ vysoukal ze sebe Sebasttyen a rozhlédl se. „Než na místě toho ohavného činu?“

Místu toho *ohavného činu* se obvykle říkalo Kaple. Nikdo nevěděl proč. Nikdo už neznal význam slova *kaple*. Na to vládl Císař už příliš dlouho. Teď se sem chodilo rozjímat. Bylo to místo tajných dostaveníček mezi gardisty. Taky se tu čas od času bili duelanti.

Uprostřed Kaple stála kašna plná čisté vody. Kdo ji měnil – zda někdo ze sluhů, nebo zda byla součástí *vodovodního systému* –, nikdo netušil.

„Co tady chceš najít? Krev už spláchli.“ Gregg si přidřepl a zkoumal dlaždice se zašlými vzory.

„Krev ti nic neřekne. Ani kdyby tu ještě byla.“

„Prý byl zabitý v souboji.“

„Hm.“

„Prý ho jeho vrah rozsekal na kousky,“ řekl Gregg a dodal: „Musel ho *jaksepatří* nenávidět.“

„Taky jsem to slyšel.“ Sebasttyen vzhledl k oknům bez výplní, nastavil tvář závanu teplého vzduchu a zavřel oči. „A já si myslím, že je to pravda.“

Ve skutečnosti to věděl. Věděl, že tím vrahem je on sám. To, co nevěděl, bylo proč. Proč zabil kapitána Rupperta.

Noc plamenů. Byl to Ruppert, kdo mohl za Donninu smrt! Zaplatil za to!

Sebasttyen otevřel oči.

„Pojď, Greggu, podíváme se na místo toho *ohavného* činu s trochou nadhledu.“

Odložil u kašny opasek s mečem, došel do rohu místnosti zpevněného kamenným podstavcem, vyskočil a zachytil se spodního okraje okna. Zatápal nohama a byl by sklouzl, kdyby náhle neucítil, že mu Gregg podpírá nohu.

Sebasttyen se vyškrábal na masivní parapet a pomohl nahoru i svému kumpánovi.

„Nic nás nezastaví, příteli,“ zašklebil se na Gregga.

„Nic nás nezastaví, Basty.“

Právě kvůli tomu Sebasttyen riskoval, když do toho Gregga zatáhnul. Co nastoupili jako kadeti k palácové gardě, nedali bez sebe ani ránu. Kryli se navzájem, stáli při sobě ve službě i mimo ni. Teď pátrali po vrahovi kapitána Rupperta. Pátrali po Sebasttyenovi. Což bylo to jediné, co Greggovi neřekl. To nejdůležitější. A netušil, jestli mu to někdy řekne. Chtěl jen, aby mu Gregg pomohl najít odpověď na otázku proč. Proč vraždil.

„Přemýšlel jsi někdy, jak to vypadá *venku*, Basty?“

Seděli v okně a mohutné hradby Paláce padaly pod nimi hluboko dolů až ke kobaltově modré hladině Iskarijského moře. Bylo jaro a na zvlněné vodní hladině se bělaly plachty lodí. Z téhle dálky vypadaly jako hračky. Racci křičeli a Greggova otázka zněla teskně.

„Ne. Nepřemýšlel. Můj domov je tady,“ řekl Sebasttyen a byla to pravda.

„Ona už ale nežije. Nic tě tu nedrží.“ Gregg se díval do zálivu pod nimi. Teskně.

Sebasttyen se nad tím zamyslel. Gregg měl pravdu. Donna byla mrtvá. Rodiče nikdy nepoznal. A vyrůstat v palácovém sirotčinci nebyl žádný med. Odpověď byla přesto nasnadě.

„Drží mě tu služba. Nechci, aby se to opakovalo. Nedovolím to.“

Už žádná další Noc plamenů.

Gregg mlčel. Racci se vymívali jeho snům.

„Jak asi dnes vypadá Tradhye? Město tisíců jezer?“ promluvil nakonec.

„Zjisti to. Vrať se domů. Co tě tady drží?“

„Služba,“ otočil se Gregg na Sebasttyena s hořkostí vepsanou ve tváři. „Ale jednou nastrádám dost denárů, vyplatím se... a vyrazím zpátky. Do Tradhye. Domů.“

Sebasttyen už ho ale neposlouchal. Upřeně hleděl do Kaple pod sebou, na fontánu s tichou hladinou a byl rád, že sedí, protože se bál, že by ho tělo znovu zradilo.

Viděl Kapli zalitou měsíčním světlem. Viděl zkřivenou tvář kapitána Rupperta, viděl ocelovou pavučinu utkanou z trajektorií obou čepelí. A cítil vztek, strach a zmatek. Pak vytryskla krev. Ne poprvé. Ne naposled.

„Jsi v pořádku, Basty?“ Gregg do něj strčil nohou.

„Promiň. Jenom se cítím unavený.“ Promnul si tvář a omluvně se usmál.

„Víš, že tě *kytka* může zničit? Rozežere ti mozek.“

Samozřejmě, že o tom Sebasttyen slyšel. O černém lotosu se nesly různé zvěsti. Samozřejmě ho napadlo, že zabil Rupperta, protože z té zatracené *kytky* zmagořil. A nakonec možná jenom kvůli ní dokázal porazit tak věhlasného šermíře. On – v podstatě ještě kluk. Mlíčňák, jak jemu a Greggovi přezdívali starší gardisté.

„Nesmíš hned všemu věřit,“ odpověděl místo toho a odtrhl zrak od Kaple.

Gregg si ho pátravě prohlížel.

„Je ti jasné, že už tě má ve své moci, Basty? Že jsi jí propadl?“

„Neříkám, že bych si nedal,“ zazubil se Sebasttyen na kumpána.

Nejhorší na tom bylo, že nedělal ramena. Byla to pravda. Černý lotos přinášel zapomnění, klid a... Donnu.

„Neříkal tady někdo něco o přerážení rukou?“ zaslechl Gregga, ale příliš ho nevnímal.

Nevšiml si ani trojice gardistů, kteří byli *evidentně* mimo službu. Vstoupili do Kaple, a když zjistili, že není prázdná, s neskrývanou rozmrzelostí ji zase na opačné straně opustili.

Zabraný do vzpomínek, Sebasttyen se pokoušel vybavit si poslední *lotosovou seanci*, ale na rozdíl od těch předchozích ji měl zahalenou v mlhách. Něco bylo jinak. Něco v ní přebývalo. Něco, co tam nemělo být. *Někdo*.

Potrásl hlavou a znovu se zadíval do Kaple. Greggův hlas bzučel někde za hranicí jeho vnímání. Nedůležitý, nepodstatný.

Mezi seancí a probuzením na latrínách – stáhly se mu útroby, když si uvědomil, že ho tam mohl kdokoli najít – se rozprostírala tma. Tma rozpáraná dvojicí čepelí. Tma poznamenaná vraždou. *Musel to být černý lotos*.

„Basty? Posloucháš mě? Připadáš mi *poněkud* mimo, příteli.“

Sebasttyen sebou trhnul.

„Přemýšlím. Když dospělí přemýšlí, nesmíš je rušit, mlíčňáku,“ napodobil tón Tukanova hlasu.

„A co jsi vymyslel? Co jsme tu zatím vypátrali? Já ti řeknu co a budu k tobě milý. Vypátrali jsme –“

„Vypátrali jsme, co uděláme dál.“

„Vážně? Nevšiml jsem si.“

„Zkus pro změnu taky přemýšlet. Víme, kdo Rupperta zabil? Ne. Víme, proč ho zabil právě tady? Ne. Víme, proč ho rozšmelcoval na kusy? Ne.“

„A?“

„Víme, kdo byl zavražděn? Ano. Víme o zavražděném něco? Ne. Ale víme, kde to zjistíme.“

Gregg do Sebasttyena znovu strčil špičkou boty.

„Víme? Já tedy nevím nic. A to přemýšlím. Nebo se o to aspoň snažím.“

„Snažíš se málo, příteli, ale nevdává. Od toho máš mě.“

„Když myslíš...“

„Pokud potřebuješ o někom něco vědět, za kým půjdeš?“

Gregg chvíli přemýšlel. Málo, ale snažil se.

Několikrát otevřel pusku, když ho napadlo jméno některého z gardistů, ale žádné nakonec nevyřekl. Všichni to sice byli mudrlanti, ale většinou trousili jen obvyklé drby. Nic podstatného nikdy nevěděli.

„Takže?“ Tentokrát strčil špičkou boty Sebasttyen do Gregga.

Pak ale jeho kumpána – přiznejme si, že mu to obvykle myslelo dobře, ale obvykle nepřáliš rychle – přepadla myšlenka. Dokonce správná myšlenka.

„Ty chceš jít za mistrem Fallarionem, Basty.“

Sebasttyen na Gregga ukázal prstem.

„Bude to sice trvat, příteli,“ řekl, „zřejmě už budeš souchotinami zkroucený stařec nad hrobem, ale jednou ... jednou se z té služby možná vyplatíš.“

Kopanci se vyhnul jen tak tak.

Knihovna byla tichá jako vždy.

Jako by se jí běžný život Paláce vyhybal. Jako by existovala sama o sobě. V jiném prostoru. V jiném čase.

Sebasttyen proklouzl mezi mohutnými veřejemi den po rozhovoru v Kapli. Sám. Gregg byl ve službě a on se rozhodl, že na něj nebude čekat. V sázce bylo příliš mnoho.

Měl to tady rád. To ticho. Ten klid. Vůni starých knih, zašlého mořidla a prachu.

Hledal tu kdysi útěchu po Noci plamenů. A našel ji. Stejně jako ji později našel v černém lotosu.

Sebasttyen se vydal tichou prostorou připomínající chrám, pokud by ovšem v jeho světě chrámy ještě existovaly, a našlapoval tiše a obezřetně, aby nenarušil její klid. Prach zatančil v úzkých snopech slunečních paprsků prodírajících se skrz věkovité závěsy, někdo si tlumeně odkašlal, zavržalo schodiště vedoucí na galerii, zašustily listy otevřené knihy. Ty ostatní, tisíce a tisíce svazků všude kam až oko dohlédlo, zatím mlčely.

„Jsem rád, že jsi na nás nezapomněl, můj mladý příteli,“ ozvalo se od pulpitu u jediného nezakrytého okna.

Sebasttyen došel k mistru Fallarionovi ztracenému ve sluneční záři a když knihovník odložil pemzu a pero, srdečně se objali.

„Dlouho ses tu neukázal,“ zatvářil se Fallarion káravě.

„Služba je služba, mistře.“

Mistr knihovník zavedl Sebasttyena mezi řady polic plných těžkých svazků a když usedli pod obrovitou mapou Císařství od Marttyase Zardoby, jak mladý gardista dobře věděl, nabídl mu Fallarion z umně ukryté broušené karafy vínovici.

„Cítím jižní svahy Andhrusetu,“ zasípal Sebasttyen, když mu pálenka projela útroby.

Fallarion si povytáhl rukávy pláště a potěšeně se ušklíbl. Zřejmě. Knihovnickovy husté mastné vousy a zdejší pološero dávaly Sebasttyenovi možnost se o tom pouze dohadovat.

„Doneslo se mi, že v posledních dnech je služba v palácové gardě obzvláště nebezpečná,“ zvážněl Fallarion. „Proto jsi tady?“

Sebasttyen musel uznat, že mistr knihovník si uměl dát vždycky dvě a dvě dohromady. Rychle. Ne jako Gregg.

„Možná,“ odpověděl vyhýbavě a pak zalhal. „Přišel jsem si pro klid.“

„Mělo by to být něco konkrétního?“

„Kromě ještě jednoho hltu téhle skvělé vínovice?“

Fallarion se zasmál a Sebasttyenovi dolil.

„Myslím, že ne, mistře. Jenom se na chvíli ztratím ve stínech.“

„Jako vždycky,“ dodal Fallarion a spiklenecky na něj mrkl.

Jako vždycky. Jako už dlouho ne. Jako už možná nikdy.

Sebasttyen se vydal mezi řady masivních encyklopedií, filosofických traktátů, excentrických manuskriptů a těžkých foliantů, míjel zaprášené vázy, sošky a stojany s mapami, mumlal zdvořilé pozdravy Fallarionovým pomocníkům, iluminátorům a nepočetným čtenářům, vyndával a zase vracel bezmyšlenkovitě vybrané svazky, předstíral, že bloumá, že se ztrácí ve stínech, že chce zapomenout.

Ve skutečnosti hledal pár konkrétních kronik a když vystoupal po tiše vrzajícím schodišti na galerii, nakonec je našel spolu s poškrábaným

pulpitem až téměř na konci knihovny, u posledního okna se zašlým mléčným sklem zalitým do olověných tabulek.

První z nich byl sto dvacátý třetí svazek *Jediné a Pravé Paměti Lidstva* a Sebasttyen se s ním posadil na lavici pod oknem. Ne nadarmo strávil v těchto prostorách tolik času po Noci plamenů, takže uměl hledat nejen v knihovně, ale i v samotných knihách. Dokonce uměl i číst.

Ztracený v myšlenkách otáčel stránky a příliš rozrušený, než aby ve svém počínání našel klid, pátral, pročítal a přemýšlel. Hledal Ruppertovo jméno a ono se objevovalo a zase mizelo. Když měl pocit, že nic dalšího ve sto dvacátém třetím svazku nenajde, sáhl po tom následujícím.

Natolik se zabral do čtení, že si mistra Fallariona všiml, až když promluvil.

„Napadlo mě, že se po tobě poohlédnu. Tahle lahev,“ po broušeném křišťálu přeběhly sluneční paprsky jako prsty po tkalcovském stavu, „by zasloužila dopít.“

Sebasttyen udělal knihovníkovi místo a Fallarion rozlil vínovnici do ošumělých pohárů.

„Vidím, že čteš v *Paměti*,“ pohlédl na odloženou kroniku. „Vynikající vkus.“

„To vy jste ji psal?“ zeptal se Sebasttyen, když mu pálenka dovolila promluvit.

„Já a mí kolegové. Jaký je to svazek? Sto dvacátý čtvrtý? Už je to dlouho.“

„Znal jste kapitána Rupperta, mistře?“

„Takže přeci jen něco konkrétního?“ zadíval se Fallarion na Sebasttyena a znovu jim oběma dolil.

„Asi. Nevím. Chtěl jsem se o něm jen něco dozvědět.“

„Vědění je dobré, můj mladý příteli.“

„A Ruppert?“

„Co se ti o něm podařilo zjistit?“ zareagoval mistr Fallarion na otázku otázkou.

„Hrdina z Pustin. Vynikající válečník. Skvělý šermíř. Za zásluhy byl povýšen do císařovy osobní stráže...“

„Ambiciózní muž,“ pokýval hlavou knihovník.

Napili se a zatímco si kadet utíral slzy, Fallarion ho bedlivě pozoroval.

„Co byl Spolek hlavy, mistře?“ zeptal se Sebasttyen.

Chvilí bylo ticho, Fallarion si zamyšleně pohrával s pohárem. Ukápala z něj slza vínovice a vpila se do prachu na dřevěné podlaze.

„Spolek hlavy... Něco mi to říká. Kde jsi to našel?“

Sebasttyen nalistoval příslušnou pasáž.

„Hm, hm,“ bručel si Fallarion do rozježeného vousu. „Už vím.“

Sebasttyen jim rozlil zbytek pálenky.

„Západní techniky boje. Tak je to. To byl Spolek hlavy.“

„Západní techniky boje?“

„To, že za oceánem leží země, to víš, ne?“

„Země zapadajícího slunce.“

„Přesně tak. Spolek hlavy se snažil tyhle techniky zavést i tady u nás. V Císařově osobní stráží i v palácové gardě. Dokonce by tu o nich měla být i nějaká kniha. Hm... hm. Ale ty bys ty *techniky* měl znát, chlapče. Museli je vás přeci učit.“

Naposledy si připili.

„Nic mě nenapadá,“ zamyslel se Sebasttyen. „Možná se staly *nedílnou* součástí výcviku, takže je v gardě nepovažujeme za nic zvláštního.“

„Možná.“

„Nebo se je zavést do *praxe* nepodařilo. A to mohl být důvod Ruppertovy degradace.“

„Degradace,“ uhladil si mistr Fallarion vous.

Sebasttyen netušil, jestli to bylo konstatování nebo otázka. Nebo jen vínovice.

„Pokud jste členem Císařovy osobní stráže a potom z vás udělají *obyčejného* kapitána palácové gardy, bral bych to jako *degradaci*. A ta musí mít nějaký důvod.“

„Na *obyčejného* gardistu je tě škoda, mladý Sebasttyene.“ Knihovník se pokusil mrknout.

„Netušíte, mistře, kdo byl ve Spolku hlavy? Kromě Rupperta?“

Fallarion zavrtěl zamítavě hlavou. Pomalu, mátožně.

„Ale vždyť jste tyhle knihy napsal!“

„Už je to dlouho, můj mladý příteli. Příliš dlouho. Proto se jmenují *Paměť*, abych si to, co do nich napíšu, nemusel pamatovat.“

Sebasttyen vstal, zakymácel se a aby nespadl, musel se chytit pulpitu.

„Spolek hlavy byl nakonec rozpuštěn, je to tak?“ chtěl si potvrdit to, co se dozvěděl z kroniky.

Ale mistr knihovník už spal, opřený v rohu okna. Lahev z broušeného křišťálu byla prázdná.

Sebasttyen potřásl hlavou, chtěl něco říct, ale vyšlo z něj jen neurčité zamumlání.

Na vratkých nohou sestoupil po vrzajících schodech. Měl pocit, že mu něco důležitého uniká, že v zápisech kronik je něco víc, něco ukryté mezi řádky. Něco, co se týkalo Ruppertova strmého vzestupu a náhlého pádu. Snažil se přijít na to, o co jde, uchopit to, ale vínovice mu to příliš neusnadňovala.

Když se vracel do kasáren, propadl Sebasttyen deziluzi, že návštěva knihovny byla jen promarněný čas. V jednu chvíli se mu také zdálo, že ho někdo sleduje, ale přičetl to své mysli, zjitřené událostmi posledních dní, a ohavné kocovině.

Držela se ho jako nenasytný vampýr další dva dny, které strávil ve službě u dveří velvyslance Saramantské provincie, barona Montggalma z Portagu, a vysávala z něj poslední zbytky sil. Proto nebylo divu, že když nakonec mohl, dal před dalším pátráním přednost černému lotosu.

Přestože tu byl teprve potřetí, Sebasttyen se s tímhle místem cítil podivně *svázaný*. Lepší slovo pro to nenašel.

Jako vždy přišel sám. Vyhnul se Greggovi a případnému přeražení rukou, zmizel v rozsáhlém labyrintu palácových chodeb a jako vždy – možná dnes o to více – si dával pozor, jestli ho někdo nesleduje.

Aniž by si uvědomoval proč, nechal protentokrát meč i dýku v kasárnách. Udělal to instinktivně, nepřemýšlel o tom. A nepřemýšlel o tom ani teď, ačkoli se mělo později ukázat, jak důležité rozhodnutí to bylo.

Schylovalo se k večeru, ale takhle hluboko v podzemí se z času stala jen nedůležitá *konstanta*. Tohle byla nepoužívaná část Paláce, kam Sebasttyena před časem vyštvali Císařovi architekti, když započali s rekonstrukcí jiné nepoužívané části Paláce, kde do té doby obvykle pořádával své *lotosové seance*.

Sebasttyen prošel úzkou chodbou a sešlapaným schodištěm se dostal o podlaží níž. Shýbal se před věkovitými pavučinami povlávajícími ve slabě proudícím vzduchu, překračoval tu menší tu větší závaly. Na cestu mu svítila čadící pochodeň.

Vpřed ho – jako obvykle – hnala touha po Donně. Tentokrát ale cítil také strach. Strach z něčeho cizího. *Někoho cizího. Někoho cizího v jeho snu.*

Když dorazil na konec slepé chodby, zastavil se a zaposlouchal. Slyšel pouze ticho rušené vodou odkapávající kdesi v temnotách. Byl sám.

Sebasttyen zasadil louč do škvíry mezi kameny, chvíli hypnotizovaně sledoval tančící plameny, které mu – jako obvykle – připomněly onu děsivou noc, a nakonec se usadil na plášť zády ke zdi.

Na tomhle místě někdo kdysi zazdil otvor velikosti dveří, ale to bylo to poslední, co ho teď – stejně jako při dvou minulých návštěvách – zajímalo. Důležitější bylo, že sem netáhlo a bylo tu sucho. Sebasttyen se tu cítil dobře, skoro jako doma.

Jsi vrah.

Jediná myšlenka rozbila pracně udržovaný klid.

Jsi vrah.

Zabil člověka a nevěděl proč. Sebasttyen se zachvěl. Ruppert ale nebyl bezbranný. Byl to souboj!

Jsi vrah.

Sebasttyen zavřel oči, ale ta slova tam stále byla. Vypálená do vnitřní strany víček.

Jsi vrah.

Zašmátral po vaku a vyndal z něj do pergamenu zabalený černý lotos. Na Sušinku byl spoleh.

Jsi vrah.

Nečekal na nic, nabral si trochu tmavé hmoty na prsty a rozetřel si ji do dásní.

Jsi vrah.

Netrvalo to dlouho. Na Sušinku byl spoleh.

Jsi –

Černý lotos zklidnil tep srdce i dech. Slepil rozbitý klid a vyztužil ho pocitem vyrovnanosti a štěstí.

Sebasttynen se po čase opět sešel s Donnou.

Milovali se v komnatě vystavěné ze snů a stříbrného měsíčního světla.

Něžně. Divoce. Vášnivě. Zoufale.

Sebasttynen vnímal Donnu všemi smysly. Její vzrušený dech. Její steny. Vůni šíše i slanou chuť potu. Touhu. Vášeň i žár.

Donna byla dokonalá. Plavé kadeře, oblé boky, pevná prsa, mléčně bledá pokožka. Ve světle měsíce vypadala jako bohyně ze slonoviny.

„Donnabello,“ šeptal Sebasttynen.

„Sebasttynenne,“ šeptala Donnabella.

To všechno uměl černý lotos. To všechno uměla Sebasttynenova mysl.

A ještě něco dalšího.

V komnatě vystavěné ze snů jednoho nezkušeného mladíka a parprsků stříbrného měsíčního světla bylo ještě něco. Zrcadlo. Temná projekce Sebasttynenova dosud nezkaženého nitra.

Rád se do něj díval. Zrovna jako teď.

Když se dvě těla propletla.

Když se z válečníka a bohyně stala dvojjediná bytost.

Když se milovali. Něžně, divoce, vášnivě a zoufale.

„Sebasttynene,“ kousla Donnabella Sebasttynena do rtu.

„Donnabello,“ kousl Sebasttynen Donnabellu do šíše.

Převalili se a bohyně teď byla pod válečníkem. Patřila mu, naprosto a bez výhrad. A on si ji naprosto a bez výhrad bral. A tak jako už tolikrát, i teď se podíval do zrcadla –

– a srdce mu na pár úderů vynechalo.

Strach mu sevřel útroby.

Sebasttynen se prudce otočil, aby se přesvědčil, jestli odraz v zrcadle není jen šalba a klam.

Nebyl.

Stál tam.

Stál tam, utopený ve tmě.

Stál tam, utopený ve tmě a díval se na ně.

Stín. Temný, tichý, nehybný.

A když vstoupil do měsíční záře, ukázalo se, že je to chlapec, asi desetiletý.

Donna si ho všimla a tlumeně vykřikla. Sebasttyen z ní vyklouzl a převalil se.

Chlapec byl útlý, bledý, skoro *průsvitný*, s vlasy bílými jako sníh. Upřeně se na ně díval temnýma hlubokýma očima.

Než stačil Sebasttyen jakkoli zareagovat, chlapec řekl: „Jestli si pořád myslíš, že je *tohle* důležité, tak jsem se v tobě spletl.“ Když řekl *tohle*, bradou pokynul k vystrašené Donně.

„Basty –“ zašeptala mu do ucha přitisknutá k jeho zádům, ale Sebasttyen ji zarazil.

„Kdo jsi?“ obrátil se k nezvanému návštěvníkovi. „Co tu chceš? Tohle je můj sen!“

Chlapec, jako by odháněl neodbytnou mouchu, mávl rukou.

Tlak Donnina těla na Sebasttyenových zádech byl pryč, stejně jako její zrychlený, vyděšený dech. Dívka zmizela.

„Omyl,“ řekl chlapec. „Tohle je *náš* sen. A než uplyne, musíme si promluvit o tom, co se dnes musí stát.“

„Ale –“

„Pamatuješ na skutečnou Donnu, Sebasttyene?“ Chlapec z něj nepouštěl pohled svých temných očí. Až příliš se podobaly hlubokým propastem a bylo až příliš snadné do nich spadnout. „Pamatuješ na Noc plamenů?“

Před Sebasttyenovým vnitřním zrakem se zvedla ohnivá stěna. Znovu cítil žár, znovu slyšel kvílení ztracených duší, potácejících se v dýmu, znovu spěchal chodbami Paláce.

„Pamatuješ, co se tenkrát stalo, Sebasttyene? Pamatuješ na skutečnou Donnabellu? Pamatuješ, jak hořela? Kouř a plameny, Sebasttyene. Kouř a plameny...“

Sebasttynen spěchal chodbami Paláce. Proplétal se kvílejícími stíny a žár mu spaloval duši i tělo.

„Kde jsi byl ty, Sebasttylene? Kde jsi byl, když umírala?“

„Já –“

„Snaha někdy nestačí, Sebasttylene. Nechal ses srazit. Nechal ses srazit tím, kdo mohl za Donninu smrt. Kvůli komu uhořela! Nechal ses srazit jejím vrahem!“

Sebasttynen se snažil vymanit z chlapcova pohledu, snažil se odtrhnout od těch temných propastí, ale marně. Zvaly ho a lákaly a on vyslyšel jejich volání.

Nechal ses srazit Donniným vrahem, zněl mu v hlavě dál chlapcův hlas. Když vyrazili z oblaků černého dýmu, vypadali jeho muži jako kohorta démonů. Pamatuješ? Pamatuješ na toho, kdo je vedl? Na toho, kdo tě srazil... ?

„Kirryl –“

Pamatuješ na toho starce, Sebasttylene? Na tu zrůdu s mrtvými očima, s dlouhými bílými vlasy? Na ten vrásčitý ksicht pokrytý malými ohavnými jizvami? Pamatuješ, Sebasttylene?

Sebasttynen si na tu zrůdu pamatoval. Jen si nemohl vzpomenout na jméno. Jak jen se ten zjizvený stařec s mrtvými očima jmenoval? Jak se vlastně jmenoval?!

Říkal si Vědouce, Sebasttylene, pamatuješ? Vrátil se z cest za Západním oceánem a myslél si, že ví všechno, že je někdo víc, že zná tajemství života. A přitom byl ztělesněná smrt. Říkal si mistr...

„... Ragnostič,“ zamumlal Sebasttynen, jako by se znovu učil mluvit. Jak jen mohl to jméno zapomenout?! „Ragnostič!“ zasyčel znovu, jako by si ho chtěl zapamatovat už navždy.

Šikovný Sebasttynen. Byl to on. Ragnostič! Mistr Ragnostič. Zjizvený čaroděj s mrtvými očima. To on tě za Noci plamenů srazil! To on zapálil Palác. To on může za to, že Donna zemřela. Že uhořela!

Přestože byl Sebasttynen lapený hluboko v propastech chlapcova pohledu, nemohl se zbavit dojmu, že je něco špatně. Že něco bylo jinak. Vždyť povstalci byli všichni do jednoho popraveni. Včetně toho, kdo je vedl, kdo –

Ragnostič dostal milost, pamatuješ? Sebasttyen ucítil na spáncích chladný dotyk chlapcových prstů. Jeho vlastní muži mu zpřelámali kosti, zbili ho do bezvědomí, protože si mysleli, že je Císař ušetří. Opak byl pravdou. A mistr Ragnostič...

... teď dožívá jako ten poslední chudák v palácovém špitálu, vzpomněl si Sebasttyen. Šílený, neschopný se pohnout, bezvládná troska ...

... která ne a ne chcípnout. Tak už to chodí, že takových čarodějů se i smrt bojí, Sebasttyene. A je na nás, abychom ji postrčili. Aby Ragnostič zaplatil. Za to, co udělal Donně. Za to, co udělal tobě a mně. Musí zaplatit za to, co nám udělal!

Zbytky vlastního uvažování byly pryč. Sebasttyena prostoupila temnota a s ní přišel vztek. Dokonale vycizelovaný, bez jediné skvrnky pochybností, bez jediné prasklinky, bílý jako Donnina alabastrová pleť.

„Ruppert musí zapla –“

Ragnostič, Sebasttyene, Ragnostič! Pamatuješ?! Kripl se zjizveným ksichtem. Stařec nad hrobem, jen ho do něj strčit. Zapomeň na jména, která byla, zapomeň na jména, která budou. Tohle je noc, kdy Ragnostič zaplatí za Donninu smrt. Kouř a plameny, Sebasttyene! Ukaž mu, co znamená trpět!

Sebasttyen už necítil chladný dotyk chlapcových prstů. Jen se dál propadal temnotou do skutečné noci v císařském Paláci a za sebou nechával dozvuky lotosového snění. A také několik slov...

Jdi. Jdi a zabíjej!

Byla to dobrá slova a Sebasttyen se rozhodl, že je uposlechne.

Sebasttyen si uvědomil, že drtí něčí hrdlo.

Člověk pod ním se svíjel, chrčel a slabými údery rukou a nohou se snažil vymanit z jeho sevření.

Sebasttyen několikrát rychle zamrkal, aby dostal pot z očí.

Kolem byla tma, jen jedním oknem dopadalo do rozlehlé prostory palácového špitálu unylé světlo měsíce. Tak málo se podobalo stříbřitě pavučině ze snové komnaty.

Donna!

Sebasttyen pod rukama cítil kmitající ohryzek, napjatou kůži i krev zběsile bušící v tepnách.

Zabij ho, Sebasttyene! Za to, co udělal Donně. Zabij toho kripla se zjizveným ksichem! Zabij toho hnusného starého čaroděje! Za to, co nám udělal!

Znal ten hlas. Jen si vzpomenout ... Patřil někomu cizímu v jeho snu. Zděšení se přelilo přes vztek, když si Sebasttyen uvědomil, co dělá.
Jdi. Jdi a zabíjej!

Přesně to dělal. Zabíjel. Starce nad hrobem, jen ho do něj strčit. Zabíjel mistra Ragnostiče, zabíjel Vědoucího a netušil proč.

Za to, co udělal Donně. Namítl hlas v jeho hlavě, ale bylo to málo.

Ti, co mohli za Donnabellinu smrt, byli odsouzeni a popraveni. Vévoda Kirryl z Donghu byl rozčtvrcen, zatímco jeho kumpáni přišli o hlavu nebo se zhoupili na provaze.

Nejbližší spáč se převálil. Někdo promluvil ze spaní, další si hlasitě pšoukl, ozývalo se mumláni a chrápání.

Sebasttyen uvolnil sevření a muž pod ním – mistr Ragnostič – zalpal po dechu. Dlouhé bílé vlasy měl rozhozené po slamníku, bělmo vytřeštěných očí svítilo do tmy. Ještě několikrát Sebasttyena slabě udeřil, zatímco se snažil vpravit do plic trochu vzduchu.

A pak zavřískl.

Byl to pronikavý, zoufalý skřek umírajícího zvířete. Plný strachu, bezmoci a vzteku.

Spáči kolem nich se začali probouzet.

V té chvíli už byl ale Sebasttyen v pohybu.

Mířil mezi jednoduchými postelemi k východu. Několikrát se bolestivě udeřil do kolene, někdo ho chytil a on měl co dělat, aby se mu vysmeknul, nemocní se probouzeli, zatímco čaroděj dál vřískal do noci.

Sebasttyen byl na pár kroků od hlavní uličky, když se do špitálu vříteli felčar s pomocníky a rozsvícenými kahanci.

Rychle se přikrčil za jednu z postelí a počkal, až kolem něj přeběhnou. Potom se zvedl a srazil se s vytřeštěným pohledem nemocného. Muž se nestačil ani nadechnout a tvrdá rána pěstí ho poslala zpět do říše snů.

Sebasttyen zůstal příkrčený a souběžně s hlavní uličkou mířil mezi rozespálými lazary k východu. Na pár postelí od něj musel znovu

zastavit, protože do špitálu vběhla dvojice gardistů. Jeden se rozběhl za felčarem a jeho fámuly, druhý – prošedivělý veterán s kdysi několikrát přeraženým nosem – zapálil louč na stěně a zůstal stát u dveří. Podle distinkcí patřil k Ruppertově jednotce.

Sebasttyn bezhlesně zaklel, otřel si pot z obličeje a vyhlédl nad rám postele.

Rozvaloval se na ní chlapíček jako věchýtek a bez ohledu na vřískání mistra Ragnostiče a lomoz ostatních spáčů spokojeně odfukoval. Sebasttyn dal z pokleku do úderu veškerou sílu.

Chlapíček se chytil za rozkrok a zaječel, jako kdyby ho na nože brali.

Přeražený nos se k němu okamžitě vrhnul.

Sebasttyn zajel pod postel, jen tak tak se vyhnul zapáchajícímu nočníku, a než si gardista čehokoli všiml, protáhl se za jeho zády dveřmi ven.

Zbytek už bylo ryzí *delirium*.

Měl pocit, že za sebou slyší hlasy. Chodba před ním dělala věci, které chodby obvykle nedělají. Plavala. Uhýbala mu pod nohama. Smršťovala se a zase se roztahovala. Hlasy za ním zněly jako ze dna hlubokého jezera.

Jsi vrah!

Hnal se chodbami, klopýtal, padal a zase se zvedal.

Jsi vrah!

Pot se z něj jen řinul, hlava mu třeštila, sípavě dýchal.

Jsi vrah!

Vztek byl pryč. Pocit, že zklamal, byl pryč. Zůstal zmatek a čirý, neředěný strach.

Jsi vrah!

Černý lotos a vypětí posledních dnů si znovu přišly pro žold.

Jsi –

I přes to, že se jeho útěk změnil v horečnatý sen, Sebasttyn uměl najít cestu do kasáren. Věděl, kudy se vydat, aby nikoho nepotkal. Znal zkratky, průchody. Byl myší, která se narodila v labyrintu. Nic jiného neznal. Jen Palác.

Nakonec se zhroutil pár kroků od kasáren.
A tam ho také našli.

„Kadete?“

Někdo ho pleskl po tváři.

„Kadete. Proberte se.“

Sebasttysten rozlepil oči.

Byl den a když rychle zatěkal pohledem kolem sebe, zjistil, že leží v lazaretu kasáren. Lazaret jako špitál, jen mnohem menší. Zachvátila ho panika. Vzpomněl si na toho zjizveného starce. Vzpomněl si –

„Kadete?“

Otočil se na toho, kdo na něj mluvil. Kdo ho probudil.

Před ním seděl velitel Kristoff. Ve vráskách a přísných linkách kolem úst mu utkvěl ustaraný, soustředěný výraz. Očima uvězněnými mezi víčky si Sebasttysten upřeně prohlížel. Zpoza jeho zad vykukoval Gregg.

Neodbytná myšlenka z knihovny, že mu něco důležitého uniká, se znovu zatřepetala na okraji Sebasttystenova vědomí. Tentokrát ji ale zachytil, jako se motýl opatrně chytá do dlaní. Věděl, že až přijde čas, bude stačit, aby rozevřel ruce.

„Jste v pořádku, kadete?“ zeptal se velitel Kristoff.

Sebasttysten chtěl promluvit, ale vyprahlé hrdlo mu to nedovolilo. Proto jen přikývl.

„Stává se vám to často, kadete?“

Sebasttysten pomalu zavrtěl hlavou.

„Dejte mu napít,“ řekl Kristoff, aniž na něj přestal upírat pátravý pohled.

Když mu Gregg podal vodu a Sebasttysten pil, měl pocit, že velitel gardistů ví všechno. Že umí tím pohledem vyvrtnat člověku díru do hlavy, že do ní umí nahlédnout a vzít si, co potřebuje.

„Stává se vám to často, kadete?“ zopakoval Kristoff svoji poslední otázku.

Možná všechno nevěděl.

„Nerozumím,“ vysoukal ze sebe Sebasttysten, ačkoli rozuměl dobře.

„Náhlá slabost. Mdloby.“

„Ne. To bylo poprvé,“ zalhal.

Velitel Kristoff z něj nespouštěl oči.

„Potřebujeme schopné gardisty. Zvláště teď, v téhle době.“

Sebasttyen opatrně přikývl.

„Pokud se na službu v gardě necítíte, přeřadíme vás jinam.“

„Ne, pane. Služba je můj život.“

Kristoff se dál tvářil jako kámen. Dovolil si jen krátké přikývnutí.

„To rád slyším, kadete.“ Pak se pohnul, rychleji než dokázal Sebasttyen jakkoli zareagovat, a vmáčkl mu silné prsty mezi čelisti a odhalil mu dásně.

„Chápu, že je služba náročná,“ zvedl konečky prstů před Sebasttyenovy oči. Byly černé. „Ale dobře vám radím: omezte tohle svinstvo.“

Sebasttyen polkl. Kristoff si otřel prsty o kalhoty.

„Pokud je služba opravdu váš život, obětujte jí ho celý. Jak jsem říkal, potřebujeme schopné gardisty, žádné vymazané trosky.“

Sebasttyen se kousl do rtu a zatvářil se zahanbeně. Velitel Kristoff se zvedl.

„Kdybyste se zrovna někde *nesjížděl*, jak tomu mezi sebou říkáte, věděli byste, že se v noci někdo pokusil zabít mistra Ragnostiče.“

Kristoff stál nad Sebasttyenem jako socha. Vyvrtal díru a teď čekal, co z ní vyteče. Za očima uvězněnými mezi víčky sídlila možná unavená, možná ztrhaná, přesto jako čepel dobře nabroušeného meče ostrá mysl.

„Já –“

„Budu vás sledovat, kadete. Počítejte s tím.“

Pak se otočil, zle se podíval i na Gregga a odešel z lazaretu.

Bylo ticho. Někde vzadu cinklo železo o sklo. To se Sušinkovi ulevilo.

„Nemysli si, že ti po tomhle nezpřerážím ruce,“ ušklíbl se Gregg, když si přisednul na postel.

Sebasttyen upustil potlačovaný výdech a opřel si hlavu o slavník.

„Co to mělo znamenat, Greggu?“

„Našli tě před kasárnama. Tu noc, co se někdo pokusil vymáčknot život z Ragnostiče. Tukan se mohl pominout.“

„Tu noc...?“

„Spal jsi skoro dva dny.“ Ted' si ho pátravě prohlížel Gregg. „Nechceš mi něco říct, Basty?“

„Já? Nic nevím. Spal jsem skoro dva dny. Před tím jsem se *sjel*. Hnusně. Už to neudělám –“

„Tímhle ji zpátky nepřivedeš.“

Sebasttyen mlčel.

„Co se stalo? Kdo je Ragnostič?“ zeptal se pak.

„Prý nějaký čaroděj. Vědoucí. Staroch, ležák, který to má v hlavě zpřeházené.“

„Proč by ho chtěl někdo zabít?“

„Už zase začínáš?“

„Ne, vážně. Rupperta pochopíš. Víš, jaký byl. Ten mohl někomu pít krev. Ale šílený čaroděj? Proč zabít někoho, kdo je skoro mrtvý? Stačí si počkat.“

„Ty toho nenecháš.“

„Nenecháme.“

Gregg se zamyšleně kousal do rtu.

„Děje se něco, Greggu?“

Než mohl jeho kumpán odpovědět, přivalil se Sušinka. Byl to typ tlustocha, který je rád, že je tlustý. Dobromyslná prasečí očka se mu jako vždy leskla dobrou náladou. Sušinka to s černým lotosem uměl.

„Jak ti je, troubo?“ zeptal se přívětivě.

„Myslím, že lepší to být nemůže,“ utrousil místo Sebasttyena Gregg a zvedl se.

„Můžu se vrátit do služby, Sušinko?“

„Zítřa, chlapče. Polež si, odpočiň si, naber síly. Dáme tě tu dohromady.“ Tlustý felčar na něj mrknul a odvalil se.

„Opovaž se od něj cokoli brát,“ řekl Gregg.

Sebasttyen rozhodil ruce a zatvářil se nevinně.

„Budu vás sledovat, kadete,“ napodobil Gregg velitele Kristoffa. „Počítejte s tím, že vám zpřerážím ruce.“

Sebasttyen mu zasalutoval. Gregg ještě nerozhodně přešlápl, jako by chtěl něco říct, ale než se k tomu odhodlal, raději odešel.

Sebasttuyen zůstal v lazaretu do druhého dne. Společníky mu byli dva gardisté zranění v souboji, dobrácký Sušinka, vzpomínka na vraždu ... a na neúspěšný pokus o další.

Jsi vrah.

Mohl za to všechno černý lotos? ptal se sám sebe. Mohly ho halucinace přimět k vraždě? A proč zabil Rupperta? A Ragnostiče ne? Protože zabít ozbrojeného šermíře je jedna věc a nemohoucího starce druhá? Zastavil ho *kodex cti*, který do gardistů vštěpovali jejich velitelé? A proč si na poslední lotosovou seanci nevzal meč a dýku?

Kromě neodbytných otázek zaměstnával Sebasttyena také strach.

Přitom strach z toho, že ho odhalí jako vraha, nebyl ten nejhorší. Sebasttuyen se mnohem víc bál dvou temných propastí. A toho, že by do nich mohl znovu spadnout.

Přesto když odcházel z lazaretu, vzal si od Sušinky – aniž by dokázal vysvětlit proč – novou dávku černého lotosu.

„Pořád si nemyslím, že je to dobrý nápad, Basty,“ zašeptal Gregg.

„Ty a tvoje strachy.“

„Měli bychom to nechat na Tukanovi, Kristoffovi, na –“

„Tukan nechytí ani slepou myš v kole. Tak jsi to říkal. A Kristoff a velení? Chytili snad někoho?“

„Ale –“

„Nemusíš tu být, Greggu. Nenutím tě.“

Gregg neodpověděl. Možná proto, že kolem zrovna prošel jeden z Fallarionových fámulů, možná proto, že mu došly argumenty.

Krčili se za zažloutlými a zpuchřelými mapami v rámech, potlačovali nutkání kýchat a odháněli neodbytné moly. Bylo k večeru, mezerami mezi závěsy se do knihovny vkrádala tma. Světlo poskytovaly jen zapálené svíce a kahance.

„Proč nepromluvíš přímo s Fallarionem?“ zeptal se Sebasttyena Gregg.

Vyrazili sem hned, jak jim skončila služba.

„Posledně nic nevěděl. A taky...“

„Taky co?“

„Nevěřím už nikomu.“

„Ale –“

„Jen tobě. A ... sobě,“ zalhal Sebasttyn.

Proto byli tady. Za mapami. Ukrytí ve stínech.

V knihovně bylo už jenom pár lidí. Někteří rovnali svazky, jiní uklízeli. Další vedli vášnivě disputace nad otevřenými manuskripty. Byl mezi nimi i mistr Fallarion. Vínovice z jižních svahů Andhrusetu tekla proudem.

„Teď, Greggu,“ zavelel Sebasttyn.

Propletli se mezi vratkými zaprášenými sochami a kolem sloupů podpírajících galerii. Než vstoupili na zadní schodiště, Sebasttyn Gregga zarazil.

„Po stranách. Po stranách,“ zašeptal a sám šel kumpánovi příkladem.

Po okraji schodiště, kde dřevo nejméně vrzalo, se přitisknutí k zábradlí proplížili na galerii. Byla tu tma, ale s tím počítali – měli s sebou lampu zlodějku a křesadlo.

Tentokrát šel Sebasttyn najisto. Našel sto dvacátý třetí svazek *Jediné a Pravé Paměti Lidstva*. Gregg mezitím zapálil lampu.

„Vidíš,“ zašeptal Sebasttyn, „tady někde to musí být.“

Gregg se nervózně kousal do rtů.

„Podívej, tady,“ přisunul před něj Sebasttyn mohutnou kroniku a ukázal prstem.

„Basty, já ...“

„Co je zase?“

„Já ... já neumím číst.“

Sebasttyn se na něj zadíval.

„Máte vážné nedostatky ve vzdělání, kadete,“ napodobil Tukana a pak dodal: „Dobře, budeš mi muset věřit.“

„Věřím ti, Basty.“

Sebasttyn po něm vrhl ještě jeden nevyzpytatelný pohled, ujistil se, že společnost dole v knihovně pokračuje v učené rozpravě a nasávání vínovice, a pak se začel.

„Píše se tu, že mistr Ragnostič, jeden z nejlepších Císařových magiků, se vrátil z daleké cesty za oceánem.“

„Ze Země zapadajícího slunce.“ Gregg sice neuměl číst, ale paměť měl dobrou.

„Tak. Přivezl odtamtud poselství a pozdravy od tamějšího nebeského imperátora Hytto Hirra, a navíc i zlato, hedvábí a černý lotos...“

Teď se pro změnu nevyzpytatelně podíval na Sebasttyena Gregg.

„Dobře, dobře,“ zamluvil to Sebasttyen. „Co tu máme dál...“ Chvilí tiše četl a bezhlesně u toho pohyboval rty. „Není tu nic. Nic dalšího. Ragnostič dostal řád od Císaře a znovu se vydal na cesty...“

Sebasttyen zmlkl, jezdil prstem po pergamenu, otáčel stránky, něco si pro sebe mumlal. Gregg ho napjatě sledoval a čas od času se snažil zaslechnout něco z konverzace dole. Z disputace se pomalu, ale jistě stávalo opilecké blábolení.

„Tady je to.“

„Co, Basty? Co jsi našel?“

„Spolek hlavy.“

„K němu patřil Ruppert, jak jsi říkal.“

„Ruppert... a taky Ragnostič.“ Sebasttyen se zamyslel. „Spolek přátel předčasné smrti.“

„Šel jsi najisto, Basty, vid? Nechtěl sis to jen potvrdit.“ Greggovi to páliło. Tentokrát rychleji než obvykle.

Sebasttyen se rozhlédl. Vypadalo to, že zuřivě přemýšlí.

„Musí to tady někde být. Počkej tu na mě,“ řekl Greggovi, sebral lampu zlodějku a zmizel na galerii.

Společnost se dostávala do varu. Skoro to vypadalo, že se slovní potýkání změní ve strkanici. Kdo by to do těch písmáků a škrabalů řekl.

Sebasttyenovi to nicméně pomohlo, aby se nepozorovaně přemístil do té části knihovny, kde byly archivovány svazky o zbraních, slavných bitvách, válečných metodách a konstrukcích bojových strojů. Nechyběly tu ani životopisy vyhlášených vojevůdců a dobyvatelů.

Sebasttyen věděl, kde hledat. Po Donnabellině smrti strávil v knihovně měsíce. Pomáhal Fallarionovi rovnat knihy, oprašovat letité folianty i potrhané mapy, chodil sem zapomínat. To ale neznamenalo, že by se nerozhlížel.

Nakonec našel, co hledal.

„Basty, já –,“ zkusil namítnout Gregg, když se k němu Sebasttyen vrátil.

„Klid. Mám to. Podívej.“

„Co to je?“

„Přečtu ti název. *Západní techniky vedení boje a kterak je ovládati.*“

„Hm.“

„*Sepsal mistr Ragnostič, slovníkový magik Císařova dvora.*“

„Nerozumím.“

„O tomhle mi přeci říkal Fallarion. O západních technikách vedení boje. Proto vznikl Spolek hlavy. Aby naučil Císařovu gardu je ovládat.“

Sebasttyen zalistoval útlým svazečkem. Kromě textů v něm byly také neumělé nákresy. Bojovníci v různých, mnohdy prapodivných bojových pozicích, s holemi, jedním či dvěma krátkými meči i bez nich.

„Říká ti to něco?“ zeptal se Sebasttyen Gregga.

„Přijde mi to dost legrační. Podívej, tohle neuděláš, aniž by sis neutrhнул –“

„Nic takového u gardy zavedeno nebylo. Nikdo nás nic takového neučil.“

„Ne,“ přitakal Gregg.

„Něco ti ukážu,“ odhodil Sebasttyen *Západní techniky vedení boje a kterak je ovládati.*

Překročil otevřenou kroniku a sáhl po sto dvacátém čtvrtém svazku *Paměti*. Vzrušeně v něm zalistoval, lampa zlodějka drobně prskala, společnost v knihovně už měla fázi *latentní agrese* za sebou. Ozývalo se nezřetelné mumlání, někdo se pokusil zpívat, jiný hlasitě pochrupoval.

Za okny se rozezněly palácové zvony. Neměli moc času, pokud tady nechtěli strávit noc.

Sebasttyen to konečně našel.

„Vidíš? Tady,“ zašeptal vzrušeně.

„Vidím, ale nepřečtu.“

„Mistr Ragnostič zešílel. Píše se tu: *Důsledek špatně vedených magických operací a expe... experimentů. Nedostatek odbornosti. Nedostatek soudnosti.* Něco čarodějovi vypálilo mozek.“

„Proto taky leží v palácovém špitále.“

„Myslíš?“

„Myslím. To je přeci –“

„Není to jasné. Jsi Císařův nejlepší magik. Přivezl jsi ze Země zapadajícího slunce poselství, zlato a černý lotos. Napsal jsi manuskript o technikách boje. Vedeš *operace a experimenty*. Jsi pan někdo!“

„A?“

„Něco jsi dokázal. Jsi bohatý. Dostal jsi rád. Přece nemůžeš skončit v palácovém špitále.“

„Hm. Na tom něco je.“

„Určitě na tom něco je. Až do tvé smrti by se o tebe měli starat. Klanět se ti. Posluhovat ti. Měl jsi přeci armádu služebných a vlastní komnaty.“

„Upadl v nemilost,“ pálilo to znovu Greggovi.

„Přesně tak. Jako Ruppert. Oba byli ve Spolku hlavy. Něco se stalo. Něco je ve stejnou dobu srazilo z výsluní Císařovy přízně.“

„Co to ale bylo?“

„Jediné, co mě napadá, je tohle,“ zvedl Sebasttyen *Západní techniky vedení boje*. „Z nějakého důvodu se Spolku hlavy nepovedlo je v gardě zavést. Selhali.“

„To mi přijde slabé, Basty.“

„Hm.“

„Jak to ale celé souvisí s vraždou Rupperta a pokusem o uškrcení Ragnostiče?“

Sebasttyen si mnul bradu. Přemýšlel. Skládal. *Kombinoval*, jak by řekli elfové.

Pak se vrátil ke sto dvacátému čtvrtému svazku *Jediné a Pravé Paměti Lidstva*, ale ve stejném okamžiku bouchly dole v knihovně dveře.

„Musíme jít, Basty. Veselá společnost se trousí domů,“ šeptl Gregg, když nahlédl přes zábradlí galerie.

Sebasttyen dál listoval. Ale nic už nenašel. Jen zmínku, že byl Spolek hlavy rozpuštěn. Jen potvrzení toho, co už věděl od mistra Fallariona.

Noc plamenů. Donnabella. Někdo cizí. Někdo cizí ve snech.

Ztracená myšlenka lehounce mávla křídly. Sebasttyen rozevřel dlaně. A náhle mu to došlo. Teď už věděl.

Dveře znovu bouchly.

„Basty...“

Sebasttyen se vytrhl ze zamyšlení a nacpal oba svazky *Paměti* zpátky do polic. Hodil za ně i Ragnostičovy *Techniky*. Někdy jindy je vrátí na jejich místo. Gregg měl pravdu. Společnost písmáků a škrabalů se rozpadla. Mistr Fallarion, případně některý z jeho fámulů, knihovnu brzy zavřou.

Gregg sfoukl plamínek v lampě zlodějce a spolu se Sebasttyenem potichu sestoupili z galerie po zadním schodišti, utopeném v teď už naprosté tmě.

Knihovnu osvětlovalo jen pár posledních kahanců a svící. Bylo tu ticho, pouze vzadu u stolu mistra Fallariona slyšeli harašení. Písmáci a škrabalové se rozešli domů, někteří se možná ještě přesunuli do blízké palácové krčmy, aby pokračovali v *učených disputacích*.

Gregg se Sebasttyenem udělali pár posledních kroků ke dveřím, když je zarazil výsměšný hlas: „Podívejme se, kdo se nám tu plíží ve stínech. Páni gardisté.“

Otočili se a spatřili Fallariona, jak se opírá o jeden ze sloupů podpírajících galerii, ruce schované v záhybech knihovnického pláště. Drobně vrávorá.

„Mistře Fallarione, my –“

„Nic neříkej, hochu, nic neříkej. Bažili jste po vzdělání. Je mi to jasné.“

Sebasttyen a Gregg se zatvářili provinile.

„Chtěli jste se vyhnout starému Fallarionovi. Trochu se mě to dotklo, chlapci.“ Knihovník si poněkud šlapal na jazyk. „A starý Fallarion toho přitom tolik zažil. Tolik toho ví.“

„Třeba o Spolku hlavy?“ vypálil Sebasttyen a Gregg do něj drcnul.

Mistr Fallarion na ně chvíli mlčky zíral a snažil se, aby to vypadalo oduševněle. Vínovice byla proti.

„Třeba o Spolku hlavy,“ zatvářil se potouchle.

„Třeba jste si vzpomněl, mistře Fallarione,“ pokračoval dál Sebasttyen, „kdo ještě byl členem toho spolku?“

Zdálo se, že knihovník znejistěl. Jako by opilecká žvanivost na okamžik, na pouhé mrknutí oka, ustoupila strachu.

„Možná. Možná to vím,“ zamumlal.

„Kapitán Ruppert,“ napověděl mu Sebasttynen a Gregg do něj znovu strčil. „Mistr Ragnostič...“

Fallarion na oba chlapce mžoural. Nebylo jasné, jestli přemýšlí, nebo jestli se hodlá zřítit na podlahu.

„Máte strach to vyslovit, mistře?“ dostával se Sebasttynen do ráže.

„Strach. Strach,“ blekotal Fallarion. „Proč bych měl mít strach?“

„Tak to řekněte.“

„Strach. Nemám strach.“

„Řekněte to jméno.“

„Basty! Nech toho a pojďme pryč.“

„Řekněte to jméno.“

Knihovník zarputile mlčel a Sebasttynen se vysmekl z Greggova sevření a udělal k němu krok.

„Vy to jméno znáte. Někde v *Paměti* bude zapsané. Nebo nebude. Protože ten někdo nechtěl, aby tam bylo.“

„Basty, to stačilo.“ Gregg už byl zase u něj.

„Jméno. Jméno. Co záleží na jménu?“ blábolil Fallarion.

„Jestli je to jméno pro vás takový problém, mistře, řeknu vám ho sám.“

„Měl bys od toho dát ruce pryč, chlapče.“ Fallarion zněl náhle až příliš střízlivě.

„Basty. Má pravdu. Nech toho. Jdeme.“

„Velitel Kristoff,“ ignoroval je oba Sebasttynen. „Byl to velitel Kristoff.“

Třepotavá myšlenka s rozkoší složila unavená křídla.

„Dej od toho ruce pryč, chlapče.“

„Co byl Spolek hlavy zač, mistře? Co měl za úkol?“

„Basty –“

Sebasttynen ho gestem zarazil. Přišlo mu, že za dveřmi slyší kroky. Tak jako před pár dny na latrínách. Ale tentokrát to kroky nebyly. Jen přepjaté nervy. Viděl gardisty všude. Jak pátrají. Jak převracejí každý kámen. Jak mu dýchají na krk.

„Co byl Spolek hlavy zač, mistře?“ otočil se znovu na Fallariona.

„Západní techniky –“

Sebasttynen chytil knihovníka za plášť a zacloumal jím.

„Přestaňte se západními technikami. Co byl Spolek hlavy?!“

Mistr Fallarion, zocelený potyčkami s písmáky a škrabaly, si to nechal líbit. Snažil se Sebasttyenovi vysmeknout, ale mladý kadet už pěnil vzteky.

„Co byl Spolek hlavy?!“

„Jestli ... okamžitě ... neodejdeš, chlapče ... přivolám gardisty.“

Gregg se vrhnul na Sebasttyena, ale než ho stačil chytit, inkasoval prudký úder do hrudi, až zavrával.

„Jestli mi okamžitě neřeknete, co byl Spolek hlavy, mistře, už napíšete ani písmeno.“

Sebasttyen přirazil předloktím Fallariona na dřevěný sloup, pod krkem, aby nemohl křičet, druhou rukou ho chytil za dlouhé kostnaté prsty a zapáčil.

„Zlomím je. Jeden po druhém. Ve vašem věku už pořádně nesrotou. Skončíte. Nakonec vás položí vedle Ragnostiče. Tak to chcete?!“

Gregg popadl dech a tasil meč. Přiložil ho Sebasttyenovi ke krku.

„Jestli ho okamžitě nepustíš, Basty, ublížím ti,“ vzlyknul. „Přisahám.“

„Prsty, mistře knihovníku. Než to udělá, přelámu je.“

„Basty.“ Znělo to zoufale, ale odhodlaně.

„Spolek hlavy. Mluvte.“ Zapáčil a Fallarion vyjekl.

„Basty, nenuť mě k tomu.“

Sebasttyen přitlačil. Zdálo se, že ta slova z knihovníka doslova ždímá.

„Císař,“ zachrčel nakonec mistr Fallarion. „Tajný projekt. Víc nevím...“

Sebasttyen se nadechnul k další otázce, ale Gregg přitlačil na meč.

„Už dost. Zabiju tě. Ted' a tady. Myslím to vážně.“

Bylo to něco v Greggově hlase. Něco, co tam nikdy nebylo. Jakési ostří, které roztalo Sebasttyenův vztek.

Pustil starce a ten se sesul k patě sloupu. Skuhral a přitom upíral pohled na Sebasttyena. Nebyla v něm nenávist, jak by se dalo očekávat. Ani strach, ani vztek. Jen zvláštní lítost.

„Jdeme, Greggu, ještě jsme neskončili.“ Sebasttyen sebral ze země lampu zlodějku a otevřel dveře. Ohlédl se.

Gregg klečel u mistra Fallariona a něco mu říkal.

„Greggu.“

Pak se zvedl a se sinalým obličejem dohnal Sebasttyena na chodbě.

„Musíme –“

Gregg narazil Sebasttyena na zeď, stejně jako předtím narazil Sebasttyen Fallariona na sloup podpírající knihovni galerii.

„Nic nemusíme,“ zasyčel mu do obličjeje. „Do čeho jsi mě to zatáhl?! Co to u Císařových koulí děláš, Basty?! Co to do tebe vjelo?“

„On to věděl, Greggu. On –“

„Tohle je průser, Basty, chápeš to?! Napadl jsi Císařova hlavního knihovníka. Jestli bude mluvit, zhoupneme se na šibenici, a to budeme mít štěstí. Snažil jsem se ho uklidnit, ale –“

„Císařův tajný projekt, slyšel jsi? To –“

„Posloucháš se, Basty? Co to žvaníš? Hraješ si na to, že hledáš vraha. A co jsi zatím našel? Já ti to řeknu –“

Chodbou se rozlehly kroky a Gregg Sebasttyena neochotně pustil.

Nebylo pochyb. Buď se za nimi vydal mistr Fallarion nebo po nich šli gardisté. Nebo –

Byl to nějaký nedůležitý úředník. Tvářil se důležitě a když kolem nich procházel, věnoval jim pohrdavý pohled. Za víc mu nestáli.

„Pojď pryč,“ sykl Sebasttyen, „je tady nějak rušno.“

Gregg rychle dýchal a cenil zuby.

„Tohle je průser, Basty. Průser a doživotním čištěním latrín to neskončí.“

„Vím, co uděláme.“

„Už ne, Basty, už ne. Končím. Hraj si dál sám.“

„Greggu. Greggu, poslouvej mě –“

„Už ne, Basty. Stačilo. Nevím, co budu dělat. Zatraceně. Měl bych jít za Tukanem a –“

„Dobře, běž za Tukanem.“

„Cože? Ty mě po–“

„Běž za Tukanem, ale nejdřív mě vyslechni. Tohle není žádná hra.“

Vydali se chodbou dál do nitra Paláce. Gregg si podrážděnými pohyby urovnával uniformu.

Tehdy mu Sebasttyen málem prozradil všechno. Že je Ruppertův vrah. Že se pokusil zabít i Ragnostiče. Nakonec to ale neudělal.

Místo toho řekl: „Dej mi poslední šanci, Greggu. Pojď se mnou. Víím, kam jít. Co udělat.“

„Mám toho dost, Basty.“

„Já víím, já víím. Slibuju, že když tě nepřesvědčí to, kam tě zavedu, nebudu ti bránit. Nahlas mě Tukanovi. Vynechám tě z toho a všechno vezmu na sebe.“

Sebasttyen Greggovi nelhal. Opravdu věděl, kam má jít. Hlava mu třeštla, třásl se strachy, ale byla to jediná možnost, jak zjistit, co se doopravdy děje.

Společně sestoupili do podzemí, do míst, kde byl zatím jenom třikrát... a dvakrát se potom rozhodl vraždit. Sebasttyen spěchal do jedné slepé chodby se zazděným vchodem, o níž si myslel, že mu poskytne klid pro schůzky s Donnabellou.

Netušil, že se tam vrací naposledy.

„Basty, počkej. Musím si vydechnout.“

„Zase? Myslel jsem, že něco vydržíš. Asi tě nahlásím Tukanovi.“

„Zpřeláme nám kosti. Oběma.“

„Nesýčkuj a pojď.“

Cestou do podzemí to nebylo poprvé. Gregg, zrudlý námahou, jen s obtížemi držel se Sebasttyenem krok. Nutno podotknout, že Sebasttyen spěchal. Chodbami, schodišti, stále dolů a tentokrát ho tam netáhl černý lotos, ale touha dozvědět se, co se děje. Proč se stal vrahem.

Přitom se neustále ohlížel přes rameno. Za Gregga. Do tmy, kterou sem přišli.

Když míjeli opuštěné a zrezivělé mříže, Sebasttyen vytáhl zpod hromady sutě rezem pokrytý železný sochor. Ignoroval Greggovy dotazy, skuhrání a žadonění o odpočinek a nakonec ho tmou dovlekl až na místo svých *lotosových seancí*.

Lampa zlodějka osvětlila shrnutý plášť a Sebasttyen jejím ohněm zapálil louč na zdi.

„Tady...?“ došlo Greggovi, protože ten plášť poznal.

„Tady.“

„Proč tady?“

Sebasttyn položil lampu na zem a podal Greggovi louč.

„Podrž to.“

Prskající světlo vykrojilo ze tmy zazděný vchod.

„Proto,“ zavřel Sebasttyn a vrazil sochor mezi spáry.

Gregg se nervózně ohlédl.

„Nemyslím si –“

„ – že je to dobrý nápad, vím,“ dopověděl Sebasttyn mezi údery. Zdivo se začalo drolit. „Nikdy jsem netvrdil, že je to dobrý nápad.“

Gregg nedůvěřivě sledoval počínání svého kumpána a nervózně se rozhlížel.

„Neboj,“ otřel si Sebasttyn čelo. „Jsmo hluboko. Tady nás nikdo neuslyší.“

Nakonec ho Gregg vystřídal a když pohnuli prvním kamenem, šlo to už mnohem rychleji. Brzy měli odkrytý otvor, jímž se dalo protáhnout do prostory za ním. Plameny louče se pohnuly v závanu vzduchu a Sebasttyn se zachvěl.

Ten vzduch byl cítit něčím zvláštním. *Něčím dobře známým.* Takhle je cítit magie?

Železný sochor zazvonil o podlahu.

Podívali se s Greggem na sebe.

„Basty –“

„Neztrácejme čas.“

Sebasttyn vzal louč, naposledy se neklidně ohlédl do chodby a vstoupil do temnoty. Za ním se protáhl Gregg s lampou zlodějkou. Uvnitř bylo chladno, světla se občas zachvěla. Neslyšeli nic než ticho. Ani krysa nevypískla. Ale byl tu také ten pach, dobře známý pach a Sebasttyn se snažil vzpomenout, odkud ho zná.

Sotva udělal krok, Gregg ho strhl zpátky.

„Měli bychom se vrátit,“ zašeptal, i když šeptat bylo zbytečné, a ukázal na podlahu.

Někdo na ni nakreslil magický symbol. Byla to pěticipá hvězda usazená v kruhu. Ke každému cípu byl připsán prazvláštní znak.

Sebasttynen si přidřepł, nahmátł kus vydrolené zdi a hodil ho přes symbol. Gregg se přikrčil, tma zívla. Nic se nestalo.

„Má to jen vyděsit hlupáky. Vystrašit je. Zahnat.“

„Myslím –,“ stačil říct Gregg, ale to už Sebasttynen hvězdu překročil. Nic se nestalo. „– že máš pravdu.“

Sebasttynen se na něj zazubil a společně postoupili dál.

Světlo louče a lampy se odrazilo od kovových mříží. Byly všude.

„Jsou to kobky,“ řekl Sebasttynen a přistoupil k jedné z nich.

„Možná to bylo vězení. Basty, všude... všude jsou lidé,“ stáhlo se hrůzou Greggovi hrdlo.

Kdysi to byli lidé. Teď byli mrtví. Dlouho mrtví. Maso se vysušilo, kůže se napnula, zuby cenili v nepříčetném, bolestivém šklebu. Snad za to mohl suchý vzduch podzemí, že z nich nezůstaly jen kosti a lebky.

V každé kobce byl jeden vězeň, někteří měli ještě zápěstí a kotníky sevřené v okovech. Jak snadno by se jich teď mohli zbavit. Ale to by nesměli kdysi dávno zemřít na bodnou ránu ve hrudi. Všichni.

Sebasttynen s Greggem prošli uličkou mezi mřížemi a po několika nízkých širokých schodech vystoupali k masivním dveřím. Byly pootevřené. Slabý závan vzduchu přinášel zpoza nich ostře kořenitý zápach. Sebasttynen stále nemohl přijít na to, co mu připomíná.

„Kde to zatraceně jsme, Basty?“

„Císařův tajný projekt,“ řekl Sebasttynen a otevřel zatuhlé dveře.

Panty zaskřípěly, srdce dvou chlapců se rozbušila. Gregg tasil meč a spolu se Sebasttynem vstoupili do zhmotnělé noční můry.

Jak procházeli rozlehlou prostorou, světlo pochodně a lampy vytrhávalo ze tmy tu hrůzu jen postupně a neochotně. Nebyli si jistí, jestli by s křikem neutekli, kdyby to viděli všechno najednou.

I tady byli mrtví. Leželi na stolech, každý s bodnou ranou v hrudi. Většina z nich s otevřenými lebkami. Ruce a nohy stále stažené koženými řemeny. Na rozdíl od těch v kobkách působili klidně, jako by netušili, že si pro ně přišla smrt.

„Spolek hlavy,“ zamumlal Sebasttynen.

„Někdo se jim hrabal v lebkách,“ přísadil si Gregg.

„Ragnostič,“ dodal Sebasttynen.

Na všem, i na mrtvých, ležel prach. Taky na zrezivělých *nástrojích*. Ostrých, špičatých, ohavných. Uzpůsobených k tomu, aby se s nimi dobře krájelo, bodalo, řezalo.

Pak se Gregg otočil a vyhodil do prachu na podlaze oběd a žaludeční šťávy.

Světlo lampy zlodějky se proběhlo po skleněných střepech. Kdysi to snad byly nádoby a kdysi v nich snad byla jakási kapalina. A ještě něco, co teď leželo na těch střepech: tělíčka dětí s deformovanými, někdy příliš malými, někdy příliš velkými hlavami, s nadměrně vyvinutým svalstvem, pokroucenými trupy či s výraznými pohlavními znaky.

„Co to je, Basty? Co to je?“ drmolil Gregg, když si utřel pusu rukávem uniformy. „Tohle je šílenství. Tohle je –“

Sebasttyen ho zarazil zvednutou rukou. Naslouchal. Už nějakou dobu měl pocit, že tu nejsou sami. Že je někdo sleduje, ukrytý za hranou světla. Ve tmě.

„Měli bysme –“ začal znovu Gregg, ale Sebasttyen mu znovu naznačil, aby mlčel, a postoupil dál do tmy.

Kráčel mezi mrtvými – muži, ženami i dětmi – a oni vyčítavě mlčeli, křičeli tichem a promlouvali bolestí. Snažil se je nevidět. Snažil se je neslyšet. Hledal, pátral po čemkoli, co by mu mohlo prozradit víc.

S Greggem v patách došel až k několika kamenným nádržím a když konečky prstů přešel po obrubě jedné z nich, nevědomky se zachvěl.

Snad za to mohl další závan studeného vzduchu. Možná viděl až úplně nahoře, tam, kde byl zřejmě strop, ve tmě hvězdy. Možná že tam bylo okno, jakási vyhlídka. Ale vždyť byli v podze–

Sebasttyen se bleskurychle otočil.

„Co se děje, Basty?“ uslyšel vedle sebe vystrašený hlas.

„Měl jsem pocit, že jsem něco zahlédl.“

„Vraťme se, Basty. Něco jsme našli a já nevím co. Děsí mě to.“

„Byl to jen letmý pohyb. Viděl jsem to jen koutkem oka.“

„Basty –“

„Možná to způsobil jen závan vzduchu.“

„Basty.“

Sebasttysten ale Gregga nevnímal. Rozhlédl se. Plameny louče zaprskaly a rozehrály děsivou stínohru po panoptiku hrůzy a smrti kolem nich.

„Chci se tu porozhlédnout. Tady najdeme odpovědi na všechny otázky.“

Vydal se zpět mezi mrtvé, mezi ostré předměty, mezi deformované zárodky života.

„Jaké otázky, Basty?“

„Kdo zavraždil Rupperta. Kdo se pokusil zabít Ragnostiče. Tenhle tajný Císařův projekt s tím souvisí.“

„To už by stačilo,“ ozval se ze tmy hlas a nepatřil Greggovi.

Sebasttysten sáhl po meči, ale na krku ucítil chladnou ocel.

Znovu. Stejně jako předtím v knihovně.

„Je mi to líto, Basty.“

Do kruhu neklidného světla vstoupil velitel Kristoff.

Sebral Sebasttystenovi louč, vytáhl mu meč z pochvy a hodil ho mezi katafalky.

„Myslím, že jsme dopadli vraha, kadete,“ řekl Greggovi.

„Mluvil jsi ze spaní, Basty. Choval ses divně. Já...“

Sebasttysten se nepohnul. Kristoff smetl lidské ostatky z katafalku a opřel se o jeho okraj. Louč držel tak, aby na něj dobře viděl.

„Nic mu nevyčítej, chlapče. Kadet Gregory tě hlídal na můj rozkaz. Už dlouho.“

Sebasttystenovi to bylo jasné. Gregg Fallariona v knihovně neuklidňoval, jak tvrdil. Místo toho mu řekl, ať přivolá Kristoffa. A Kristoff podle všeho věděl, kam jít. Proto se Gregg cestou sem tak vlekl. Šetřil čas.

„Budeš obviněn z vraždy a pokusu o vraždu. Budeš obviněn z útoku na Císařův majestát,“ pokračoval Kristoff a zkoumavě si Sebasttystena měřil.

Tma se kolem nich stáhla. Tichá, vyčítavá, kypěla zmařenými lidskými životy.

„Protože jsem mluvil ze spaní? Protože jsem se choval divně?“ odfrkl si Sebasttysten.

„Protože tě ukážeme mistru Ragnostičovi. Protože se přiznáš. Protože pokud se nepřiznáš, předáme tě cechu Mučitelů.“

Sebasttyen mlčel. Naslouchal tlukotu vlastního srdce. A temnotě kolem sebe.

Byl to Kristoff, koho předtím na okamžik zahlédl? Nebo za to mohlo mihotavé světlo louče a pocuchané nervy? Byl přesvědčený, že ani jedno z toho. *Něco tu s nimi bylo.*

„Neměl jsem důvod kapitána Rupperta zabít,“ řekl Kristoffovi. „Ani mistra Ragnostiče.“

„Myslím si opak. Jsem *přesvědčený* o opaku.“

„Sám jsem –“

„Sám jsi pátral, ano, jistě. Kadet Gregory mi všechno řekl. Jen jsi se snažil odvést pozornost, nic víc.“

„Já ale –“

„Zklamal jsi mě,“ odtušil Kristoff a pohlédl do tmy.

Sebasttyen si znovu všiml únavy, hořkosti a vzteku zatátého hluboko do vrásek toho přísného obličejce.

„Proto byl rozpuštěn Spolek hlavy, veliteli?“ zeptal se Sebasttyen. „Protože jste nedotáhli Císařův tajný projekt do zdárného konce?“

„Nevíš, o čem mluvíš, chlapče,“ řekl Kristoff zamýšleně.

„Co se tady dělo, veliteli? Kdo jsou ti lidé?“

Kristoff se postavil.

„Až se přiznáš. Až řekneš pravdu. Než se zhoupneš na šibenici. Než se tvoje hlava skutálí do koše. Pak ti to *možná* prozradím.“

Někde ve tmě něco zašramotilo. Kristoff se za tím zvukem otočil. Světlo louče se roztančilo po nejbližších katafalcích, tělech, bodných ranách na hrudi i otevřených lebkách, na střepech skleněných nádob, na deformovaných tělíčkách.

„Kadete,“ otočil se Kristoff na Gregga. „Půjďme. Musíme předat vraha spravedlnosti. Dávejte na něj pozor, bude chtít utéct.“

Hrot Greggova meče se přemístil mezi Sebasttyenovými lopatkami. Kristoff jim osvětloval cestu, přitom ale zůstával ve střežbě. Prošli kolem katafalků, protáhli se dveřmi ke kobkám a když míjeli magický obrazec, Sebasttyen si v prachu na zemi něčeho všiml.

Něčeho, co tam předtím nebylo.

Otisku malé nohy.

Než se nad tím ale stačil zamyslet, Gregg ho pobídl špičkou meče a všichni tři se protáhli do chodby za vybouraným průchodem.

„Dobrá práce, kadete,“ pochválil Gregga Kristoff, když Sebasttyena zatlačil zády ke zdi.

„Basty, já –“

Kristoff švihl rukou a zarazil mu dýku až po rukojeť do krku. Gregg vytřeštil oči, zachrčel, v ráně zabublalo a pak se mrtvé tělo zhroutilo mezi vylámané kameny. Lampa zlodějka a meč křísly o kamennou podlahu.

Sebasttyen toho okamžitě využil. Odrazil se od zdi a vrhl se na Kristoffa. Tvrdá rána loktem do obličeje ho ale srazila zpátky. Světlo louče se roztančilo po chodbě.

Sebasttyen se svezl k zemi.

„Ani nevíš, jak mi to ulehčuješ, chlapče.“

„Chtěl zase vidět Tradhyi,“ zachrčel Sebasttyen. Z přeraženého nosu se mu spustila krev a on si ji rozmazal po obličeji. „Chtěl zase vidět Město tisíců jezer. Chtěl se vrátit domů.“

Kristoff si k němu přidřepł, oťřel krev z dýky o Sebasttyenovu uniformu a zase ji schoval. Světlo louče mu pod očima a pod lícními kostmi vykreslilo tmavé stíny.

„Taková měla být jeho odměna. Za to, že tě bude hlídat.“

Sebasttyen vztekle zachrčel a opřel se zády o zeď.

„Ty jsi ho ale musel přivést sem,“ pokračoval Kristoff. „Tohle je tvá vina.“

Sebasttyen si chtěl odplivnout, ale krvavá slina mu jen stekla na bradu.

„Není se co divit. Jsi vrah. Nejdřív kapitán Ruppert. Pak téměř mistr Ragnostič. Teď kadet Gregory. Nevypadá to s tebou dobře, chlapče.“

„Všechno řeknu. Všichni se dozví o Spolku hlavy. Všichni se dozví, co jste tady s těmi lidmi dělali.“

Kristoff se zasmál. Krátce a suše.

„Zamysli se nad tím, co říkáš. Komu budou věřit? Tobě, nebo mně? Obyčejnému kadetovi závislému na černém lotosu nebo vrchnímu veliteli palácové gardy? Císařovu oblíbenci?“

„Bývávalo.“ Sebasttyen si odplivl. Tentokrát to bylo lepší. Trefil se rovnou na uniformu. Na svou uniformu.

„Co jim řekneš?“ usmál se nepřijemně Kristoff. „Že se tady *experimentovalo* s lidmi? A já se zeptám: Kde? Ukažte mi to. A než ty někomu něco vyžvaníš, nebude tu znovu stát jenom tahle zed,“ ukázal na vybouraný průchod, „ale další támhle v chodbě. Nebude tu nic, co by potvrdilo tvá slova.“

Sebasttyen mlčel. Zvažoval možnosti. Přemýšlel.

„K ničemu takovému ale nedojde,“ nedal mu Kristoff šanci zareagovat. „Aby ses vyhnul cechu Mučitelů, řekneš Mnohoústům *pravdu*. Že ses pomátl z černého lotosu. Že jsi cítil nutkání vraždit. A já ti zajistím, že zemřeš rychle.“ Kristoff luskl prsty. „Takhle rychle.“

„Proč to neuděláte, veliteli? Teď a tady?“

„Viník musí být potrestán *exemplárně*. Císař –“

„– to ocení. A znovu obnoví Spolek hlavy. To přeci chcete, ne?“

„Možná.“

„Vy víte, co se stalo,“ řekl Sebasttyen, když mu to došlo. „Vy víte, co se *doopravdy* stalo.“

„Tuším, chlapče. Tuším. Někde jsme udělali chybu. Ale to není tvoje starost. Ty za to nemůžeš.“

Chytil Sebasttyena za uniformu a vytáhl ho na nohy.

„Tohle je moje nabídka, chlapče. Buď mučení, nebo rychlá smrt. Budeš se muset rozhodnout, než dojdeme do kasáren.“

Sebasttyen si vzpomněl na tiché zvuky v temnotě, na letný pohyb zachycený koutkem oka, na otisk malé nohy v prachu, na dvě temné propasti, do nichž bylo tak snadné spadnout, a proto už ve chvíli, kdy se ho velitel Kristoff ptal, věděl, co odpoví.

Konfrontace s mistrem Ragnostičem dopadla nad očekávání.

Pro velitele Kristoffa. Pro kadeta Sebasttyena výrazně hůře. Ne že by s tím nepočítal.

Sotva spatřil jeho obličej, pološilený zjizvený stařec začal sípat, koulet očima, ukazovat na něj kostnatými pařáty s příliš dlouhými nehty, pak mu zabublalo ve vyzáblé hrudi a spolu s pronikavým

výkřikem vyprskl chumáč žlutavých slin. Nakonec se zkusil schovat pod slavník.

Kristoff se přitom na Sebasttyena bezvýrazně díval.

Když ho odváděli, prodral se skrz hlouček čumilů kapitán Duggan. Beze slova se na Sebasttyena vrhnul a zasypal ho údery pěstí. Nakonec ho od něj neochotně odtrhli.

„Já ho v jednotce nikdy nechtěl,“ sípal Tukan s nenávisť v očích, zatímco ho drželi vlastní muži.

Stalo se to ještě v noci. Velitel Kristoff nehodlal ztrácet čas. Chtěl si potvrdit, že má pravdu, a to hned.

Sebasttyena vzápětí zavřeli do vězení, kde to dobře znal. Nakonec i Gregg. Tady si obvykle odpykávali prohrěšky proti řádům gardy.

Sebasttyen seděl ve tmě, mnul si pohmožděnou čelist, třásl se zimou a vztekem a přemýšlel. O Greggovi především. O svém kumpánovi, který zřejmě kumpánem nebyl. Nasadili ho na Sebasttyena, měl ho hlídat. Slíbili mu, že uvidí Tradhyi, Město tisíců jezer. Nakonec ho zabili. Kvůli Sebasttyenovi. Zatáhl ho do toho, protože nechtěl být sám. Protože se bál. To byl skutečný důvod.

Jsi vrah.

Převaloval si tahle dvě slova v hlavě, jako by to byly rozžhavené kameny. Ruppert, *téměř* Ragnostič, Gregg. O pocuchaném Fallarionovi nemluvě. Sebasttyenovi bylo jasné, že soud bude jen *formalita*. Vybere si mučení, nebo rychlou smrt? Přizná se? Ale co by měl přiznávat? Ano, zabíjí kapitána Rupperta. Ano, pokusil se zabít mistra Ragnostiče. Ale proč?

Protože mohli za Donninu smrt. Museli zaplatit. Museli zemřít.

Ve tmě kobky ztratily tyhle tři věty na naléhavosti. Rozpíjely se v ní jako čas. Jako by patřily někomu jinému. Někomu ve snu. Někomu s temnými očima. Někomu, kdo číhá ve tmě. V podobné, v jaké teď sedí Sebasttyen. Někomu, kdo zanechává otisky malých nohou v prachu.

Jestli měl Sebasttyen ještě před okamžikem nutkání utéct do lotosového snění, teď ho vystřídal strach. Navíc mu stejně *kytku* sebrali spolu se zbraněmi.

Za bytelnými dveřmi cely opatřenými malým zamřížovaným otvorem se náhle ozval hluk. Sebasttyen zvedl své zbité tělo, chytil se mříží

a podíval se ven. Gardisté o něčem vzrušeně rozmlouvali, pak k nim dorazil ještě někdo další a hlasy nabraly na intenzitě. Sebasttysten jim nerozuměl, jen se mu zdálo, že i světlo loučí se samým napětím rozkomíhalo.

Pak vše utichlo. Hlasy umlkly. Světlo se uklidnilo. Kostky se znovu rozkutálely po dřevě.

Sebasttysten si sedl do rohu kobky. Do naprosté tmy. Do naprosté trudomyslnosti. Do naprostého bezčasí.

Někdy potom vrzly dveře a pustily dovnitř na pár stop světla. Vstoupil mohutný strážný a na zem položil misku a džbán s vodou. Byl to Bruggl z Wallardovy jednotky. Se Sebasttystenem párkrát držel hlídku u dveří Císařova *fracimoru*, ale nijak zvlášť dobře se neznali.

„Nechci v tobě vzbuzovat falešné naděje, Basty,“ zabručel Bruggl, „ale možná to s tebou nebude tak zlé.“

„Slyšel jsem ten povyk. O co jde, Bruggl?“

„Někdo uškrtil mistra Ragnostiče. Toho šíleného čaroděje.“

Aniž by čekal na Sebasttystenovu odpověď, Bruggl za sebou zavřel dveře. Zarachotil zámek, zapadla závora.

Vrátila se tma. Bezčasí. Trudomyslnost. I zvuk vržených kostek.

Na jídlo ani vodu neměl Sebasttysten pomýšlení. Útroby měl sevřené, zatímco mysl horečnatě zpracovávala to, co mu řekl Bruggl. *Někdo uškrtil mistra Ragnostiče. Toho šíleného čaroděje.*

Sebasttysten zuřivě přemýšlel. Skládal. *Kombinoval*. Rozkládal. Kdo zabil čaroděje, když ne on? Další gardista závislý na černém lotosu? Další Sebasttysten? Odpovědi na všechny otázky ležely v jedné opuštěné části Paláce. Tam, kde Spolek hlavy realizoval Císařův tajný projekt.

„Proč drželi ty lidi za mřížemi? Proč jim otvírali lebky?“ zašeptal Sebasttysten do tmy.

„V y r á b ě l i v o j á k y,“ odpověděla mu tma.

Sebasttysten sebou trhl. Skutečně to slyšel, nebo ten hlas zazněl jenom v jeho hlavě? Ale potom ucítil ten zvláštní pach. Pach, který tak dobře znal. Pach podzemí. Pach Císařova tajného projektu. A uslyšel tichý chrčivý dech. *Někdo tu s ním opravdu byl.*

„Neb o j s e...“ zašelestilo blízko něj.

Sebasttyen si vzpomněl na tichý zvuk tam dole, na pohyb zachycený koutkem oka, na otisk malé stopy v prachu.

„Nebojím se,“ zalhal Sebasttyen. „Kdo jsi?“

Bylo zřejmé, že neznámému dělá mluvení potíže. Ve tmě to šelestilo, hrčelo, nakonec se ozvalo zašoupání. Pach zesílil a Sebasttyen ucítil, jak mu předloktí stiskla drobná pevná ruka.

Byl to studený, trochu drsný dotyk a Sebasttyen sebou instinktivně trhnul. Už věděl, kdo zabil mistra Ragnostiče. Nebyl to další gardista. Nebyl to další Sebasttyen.

„Co po mně chceš?“ vydechl směrem, kde tušil neznámého.

„Chci ti Se bast tyen za se h r á t...“ zašeptalo to stvoření a Sebasttyen ucítil, jak mu cosi vtisklo do dlaně. Pak jeho stisk povolil a zeslábl i pach, když se od něj tvor odtáhl.

Sebasttyen okamžitě věděl, co drží v ruce. I potmě poznal strukturu pergamenu. *Byl to černý lotos.*

„Už ne,“ řekl Sebasttyen, „už si nebudu hrát. Už se nenechám ovládat... chlapče.“

Ze tmy se ozval zvuk podobný smíchu.

„Se bast tyen t eď už v í. Ne nech á se. Č est ná hr a slí b í m...“

„Ne, chlapče. Už ne.“

Chvilí bylo ticho, jako by tvor hledal argumenty, jako by sbíral sílu k dalšímu mluvení.

„T y chc eš ze mř í t?“ zeptal se a když Sebasttyen nereagoval, pokračoval: „J en pro mlu vit Se bast tyen n ic ví c. Kdy ž ví š já n emo h u při ka z ova t... č est ná hr a...“ Pak si dlouze vydechl – jako po namáhavém výkonu.

I když se bránil, i když ho instinkt varoval, i když zvažil všechna rizika, Sebasttyen věděl, co musí udělat. Ať už se provinil čímkoli, nehodlal skončit ve spárech cechu Mučitelů nebo s oprátkou na krku. O useknuté hlavě v koši nemluvě.

Jak rozbaloval pergamen, umínil si, že musí zůstat ve střehu. Že nesmí pohlédnout do těch tmavých očí, tak podobných dvěma bezedným propastem, do nichž bylo až příliš snadné spadnout.

„Se bast tyen b ud e hr át do bř e,“ zaševelil tvor potěšeně, když si Sebasttyen začal roztírat do dásní *extrakt* z černého lotosu. „M oc dob ře...“

Byla to ta samá komnata vystavěná ze snů a stříbrného měsíčního světla.

Jen Donna chyběla.

Sebasttyen se otočil, aby pohlédl k oknu, ale stačil se zarazit.

Chlapec se krátce, štekavě zasmál.

„Bojíš se na mě podívat, Sebasttyene?“

„Nemám s tím nejlepší zkušenosti.“

Od okna se znovu ozval ten nepříjemný smích.

„Myslel jsem, že si budeme *hrát*.“

Sebasttyen zíral upřeně před sebe. Na zdi si vysnil prasklinu a teď z ní nespouštěl oči.

„Tentokrát ne, tentokrát se budu ptát.“

„Zlobím tě, Sebasttyene. Slíbil jsem, že nebudu nic zkoušet.“

„Slíbil jsi, že mi odpovíš na otázky.“

„Slíbil. Zasloužíš si to. Za všechno, čím jsi prošel.“

„Říkal jsi, tam v cele, že vyráběli voj–“

„Vyráběli vojáky, přesně tak,“ přerušil ho chlapec. Zdálo se, že nepotřebuje Sebasttyenovy otázky. „Tři muži. Říkali si Spolek hlavy. Tři muži. Chtěli být mocnější než Císař.“

Sebasttyen si poposedl. Přesně to se dočetl v obou svazcích *Paměti*.

„První z nich byl čaroděj,“ navázal chlapec, „posedlý, pološílený. Vrátil se ze Země zapadajícího slunce a přivezl s sebou tři věci: černý lotos, znalosti západních technik boje a vědomosti o tom, jak stvořit dokonalého vojáka. Zjizvený čaroděj. Vědoucí, jak si začal říkat.“

„Mistr Ragnostič,“ oznámil prasklině Sebasttyen.

„Druhý byl nelitostný a ambiciózní. Legenda, vojevůdce. To on to celé vymyslel. To on přesvědčil Císaře, že dokáže stvořit palácovou gardu z dokonalých vojáků. Že stvoří celé armády, to on věděl, jak uskutečnit čarodějovy plány.“

„Velitel Kristoff,“ dozvěděla se prasklina.

„Třetí byl ten, který to celé vykonával. Komu bylo málo být elitním členem Císařovy osobní stráže. Kdo hledal lidi, kdo matkám odebíral děti. Člověk bez duše. Sluha dvou pánů.“

„Kapitán Ruppert,“ zašeptal Sebasttyen. Prasklina mlčela.

„Všichni tři upnuli svoje snažení k jedinému cíli: stvořit dokonalé vojáky. Takové, jaké čaroděj potkal v zemi za Západním oceánem.“

Sebasttyen už chlapce nepřerušoval. V mysli mu vyvstaly výjevy z podzemí, z toho panoptika tiché hrůzy.

„K rozšíření vědomí používali černý lotos,“ ševalily dál chlapcovy rty, „rekruty učili západní techniky boje. Těm nejlepším otevírali lebky a pak jim řezali a deformovali mozky. Zaprodali své duše tomu, čemu čaroděj říkal *věda*. Ale nedařilo se jim, jak si představovali. Jak si představoval Císař. Pokusy dopadaly až na výjimky, kdy experimentovali se vzpomínkami a traumaty, neúspěšně. O to víc umanutí byli.“

„Jak ale –“

„Ukážu ti to. Ukážu ti, co tenkrát dělali s lidmi. Stačí, když se na mě podíváš.“

Sebasttyen si uvědomil, že otáčí hlavu k oknu, ale na poslední chvíli ji zase odvrátil.

Chlapec se štěkávě rozesmál. Jako by chtěl pokousat vzduch.

„Promiň, Sebasttyene. Musel jsem to zkusit. Už budu hodný, slibuju.“

„Kdo jsi? Jak s tím souvisíš ty?“

Chvíli bylo ticho a pak chlapec znovu promluvil.

„Já jsem jeden z jejich pokusů. Rozřezali a zase mi složili mozek. Jsem jeden z nich, jeden z adeptů na *dokonalého* vojáka. Tehdy, když začali *experimentovat* s dětmi, novorozenaty a plody. Když si mysleli, že je to cesta. Když se jim přehrabávali v hlavách, když jim kradli jejich životy.“

Sebasttyen potlačil nutkání se na chlapce ohlédnout. Prasklina na zdi mu v tom pomáhala. Držel se jí a nepouštěl.

„Zároveň s dětmi zkoušeli vyrábět vojáky *od samého počátku*. Z ničeho. Říkali jim Nezrození. Skládali a rozkládali *buněčnou strukturu*, jak to nazývali čaroděj a jeho fámulové. Používali k tomu energii z bouřky. Vyrobili na to i velké, odporné nádrže ...“

Sebasttynen se zachvěl. Viděl je tam dole. Nádrže a lidi s otevřenými hlavami.

„Ne děti,“ navázal chlapec, „právě *tohle* byla možná cesta, kdyby –“
„Kdyby co?“

„– kdyby čaroděj nepřecenil své síly. Ten pyšný hlupák. Myslel si, že poznal všechna tajemství Západu, že je všemocný. Že všechno ví. Pak ale něco *vypálilo* mozek jemu. *Vžum!* Zůstala z něj jen blábolící troska.“

Chlapec se rozesmál, rozštěkal, kousal do vzduchu, jako by nechtěl nikdy přestat.

„Nebylo to něco,“ vyrážel ze sebe mezi záchvaty štekotu, „byl jsem to já, Sebasttynene. *To já jsem mu vypálil mozek doběla!* To na mně ztroskotalo snažení Spolku hlavy. *Na mé hlavě!*“

Sebasttynen počkal, až se chlapec uklidní.

„Co bylo dál?“ zeptal se potom.

„Dál? Dál už nebylo nic. Bez čaroděje se nedalo pokračovat. Bylo po všem. *Experimenty* skončily. Většinu *objektů* zničili, zbytku vymazali vzpomínky a vrátili je zpátky do služby. Nádoby s roztoky a jedy uschovali, manuskripty a folianty se zaznamenanými postupy odnesli, nádrže vypustili, zazdili všechny vchody.“

„Císař rozpustil Spolek hlavy,“ dodal Sebasttynen. „A ty?“

„Na mě *zapomněli*, protože jsem jim to *nařídil*. *Přiměl* jsem je, aby mě neviděli. *Vsugeroval* jsem jim to. Ukryl jsem se mezi mrtvými v kobkách. V naprosté temnotě. Nakonec se mi podařilo otevřít dveře do *laboratoří*, jak tomu říkali, ale to bylo vše. Zůstal jsem sám.“

„Přežil jsi ...,“ zamumlal Sebasttynen.

„Přežil jsem. Pil jsem vodu z podzemního rezervoáru a tu, co se vysrážela nahoře, na mřížích vyhlídky.“

Sebasttynen si vzpomněl na závan vzduchu a hvězdy pod stropem. Tak přeci.

„Mohl jsi ty mříže uvolnit. Měl jsi dost času. Mohl jsi utéct.“

„Uvolnit. Utéct,“ vyštěkl chlapec. „*Tohle* je Palác, Sebasttynene. Co je na jedné straně podzemí, může být na druhé okno vysoko na nepřístupné hradbě. Jako bys to nevěděl.“

Prasklina na zdi náhle připomínala mapu Paláce.

„Zůstal jsem v *laboratořích*,“ drmolil dál chlapec. „Masa bylo všude kolem dost – *tolik nechutného masa* – a když přestalo být požitelné, živil jsem se krysami, co se tam stahovaly. Poprvé jsem byl vděčný, že mi *upravili mozek*, to mi věř.“

Mapa zmizela. Sebasttyenovi se z neustálého civění na prasklinu začaly dělat mžítka před očima. Chlapcův hypnotický hlas se mu vkrádal do mysli stále hlouběji.

„Celou tu dobu jsem snil, Sebasttyene. Snil jsem o pomstě. Tři muži museli zemřít. Tři muži, kteří to celé způsobili. A potom –“

„– jsem se objevil já.“

Prasklina souhlasila.

„Klíč ke všemu byl černý lotos. To díky němu se mohla naše vědomí prolnout. To díky němu jsem mohl poprvé, když jsi přišel k *laboratořím*, zjistit, co jsi zač. *Poznat tě*. A podruhé –“

„– mě přimět, abych zabil kapitána Rupperta.“

„Něco jsem se tady dole naučil, Sebasttyene. Že musím využít každé příležitosti. Ve tvém případě to byla Noc plamenů. Smrt Donna-belly. Odborně *trauma*, které si nosíš hluboko v sobě. Pak už jen stačilo dát Kirrylovi z Donghu tu správnou tvář.“

„Využil jsi mě.“

„Využil jsem tě.“ Chlapec se na okamžik odmlčel. „Ale bylo to pro správnou věc.“

„Je pomsta správná věc?“

„Jistě ne. Ale omlouvá ji její *příčina*. Vždyť jsi to tam dole viděl, Sebasttyene. Viděl jsi, co dělali lidem ... co dělali dětem.“

„Proč jsme teď tady? Proč jsi za mnou přišel?“ Byla to řečnická otázka, Sebasttyen ji ale musel položit.

„Protože chci, abys ještě jednou zabíjel. Naposledy. Dobrovolně.“

Prasklina zůstávala prasklinou.

„Už ne, chlapče. Už to stačilo.“

„Viděl jsi, co se dělo tam dole. Viděl jsi Císařův tajný projekt. Musíme to zastavit.“

„Zastavit co? Nebýt tebe, nikdo by se nikdy o těch *laboratořích* nedozvěděl. Zůstala by jen tma, stíny a prach.“

„Pleteš se, Sebasttylene. Kristoff ještě neskončil.“

„Chceš mě jen zmanipulovat. Znovu.“

„Proč myslíš, že *laboratoře* nebyly zničeny? Proč nebyly substance, kapaliny a jedy vylity? Proč vše zůstalo, jak bylo?“

Sebasttuyen mlčel. Prasklina znejistěla.

„Jeden z Ragnostičových fámulů se na Kristoffův příkaz – a možná i Císařův – vydal za oceán. Další ambiciózní Vědoucí jménem Pranupreth. Oni ještě *neskončili*, Sebasttylene.“

„Chceš se především pomstít.“

„To nepopírám.“

„Záleží ti na tom, jestli se Spolek hlavy zase obnoví?“

„Budu k tobě upřímný, Sebasttylene. Tak upřímný, jako jsem nikdy nebyl. Odpověď na tvoji otázku zní: Ne. Ale tobě by na tom mohlo záležet.“

Sebasttuyen měl plán dostat se s pomocí tohoto tvora z vězení. A odejít z Paláce. Ten plán měl jednu drobnou prasklinu. Prasklinu na zdi. Viděl, co se tam dole dělo. Viděl ty nádrže. A musel si přiznat, že mu to není lhostejné.

„A kdo bude další, chlapče? Kdo bude další, až zemře Kristoff? Ten... Pranupreth, až se vrátí z cest? Nebo snad Císař?“

Chlapec vyštěkl. Pokousaný vzduch sebou cuknul.

„Dobré otázky, Sebasttylene. Ale tihle všichni – při vši neúctě k Císaři – jsou jenom ruce. Kristoff je hlava. Usekni hlavu a zůstane jen Spolek.“

„Zní to až příliš jednoduše.“

„Pravda někdy bývá jednoduchá.“

„Proč ho tedy nezabiješ sám? Jsi volný. Nikdo o tobě neví. Nikdo tě nemůže vidět, dokud mu to sám nedovolíš. Počkej si na tmou, ve tři se Kristoffovi do komnat. Použij jed, nůž, uškrť ho, jako jsi uškrtil Ragnostiče.“

Tentokrát se chlapec nezasmál.

„Jsme vojáci. Když můžeme, zabíjíme ocelí. Muž proti muži. Chci, aby viděl, že umírá. Jedy a útoky ze zálohy jsou pro zbabělce.“

Sebasttuyen tušil, že mu chlapec lže, ale nedal na sobě nic znát.

„Jak do toho zapadá Ragnostič?“ položil otázku, která se nabízela. Proto si tenkrát nevezl meč a dýku, uvědomil si. Instinktivně. Už nechtěl zabíjet.

„Výjimka potvrzující pravidlo. Rána z milosti.“

Sebasttyn pouze kalil vodu. Už před chvílí se rozhodl, že bude ještě jednou hrát. Že dá do hry všechno. Že se dostane z vězení a pak se rozhodne. Že uteče. Že zabije Kristoffa. Nebo se o to alespoň pokusí. Ještě nevěděl. Jen doufal, že tenhle tvor neumí číst myšlenky i tehdy, když se na něj nedívá.

„Jak to chceš udělat?“ zeptal se praskliny ve zdi.

„Budeš hrát,“ zatleskal chlapec rukama. „Sebasttyn bude hrát.“

„Možná. Přinejmenším tě vyslechnu.“ Ještě než ale stačil chlapec promluvit, dodal: „Jen tě upozorňuju, že Kristoff je vynikající šermíř. Rozseká mě dřív, než stačím tasit. Asi by sis měl najít někoho lepšího.“

Chlapec zaštěkal. Pokousaný vzduch se stáhl do rohů komnaty.

„Nikdo lepší není, věř mi. Vím to. Pamatuješ na Rupperta? Toho jsi zvládl. Umíš to s mečem lépe, než si myslíš. Když jsem tě přiměl, abys ho zabil, uvolnil jsem tvůj strach, posílil tvé sebevědomí.“

„Ale bude to stačit na Kristoffa?“

„Nebude. Na něj ne. Na něj mám připravené něco speciálního. Jeho vlastní medicínu.“

„Poslouchám.“

„Naučím tě, Sebasttyn, západním technikám boje. Tady a teď. V jediném okamžiku. Až se probudíš, budeš je ovládat. Stačí, když se na mě podíváš.“

„Dobrý pokus,“ zkrivil Sebasttyn rty.

„Bez nich ho neporazíš.“

Sebasttyn zuřivě přemýšlel. Opět. Poněkolikáté za posledních několik dní. Nakonec mu nic jiného nezbývalo. Šlo o život.

„Mám jednu podmínku,“ řekl.

„Poslouchám.“

„Dostaneš nás z cely. Přesuneme se do blízkosti Kristoffových komnat a tam si ještě jednou vezmu kytku. Teprve tam mě ty techniky naučíš.“

„Žádný černý lotos už nemám.“

„Bruggl ho má.“

„Bruggl?“

„Strážce mé cely.“

Tvor přemýšlel. Nakonec přikývl.

„Budiž, Sebasttyene. Ať je po tvém. Tohle je čestná hra.“

Zdálo se, že prasklina na zdi pulsuje.

„Jak nás dostaneš z cely?“

„Stejně jako jsem se do ní dostal. *Tohle* umím. Přesvědčit lidi, aby mě neviděli, neslyšeli, necítili. Pro čaroděje to bylo málo. Chtěl *dokonalého vojáka*. Měl jsem vstupovat do protivníkovi mysli, odhalit jeho schopnosti, *přečíst si*, co hodlá udělat a zneškodnit ho.“

Sebasttyen se otřásl při představě, že se tahle bytost plazí jeho vědomím, převrací a upravuje vzpomínky, dotýká se emocí a ovlivňuje je podle toho, jak potřebuje. V mysli mu vytanul obraz slizkého, pokřiveného tvora.

Plazivec se odmlčel, jako by tušil, co se Sebasttyenovi honí hlavou.

„Jak jsem říkal,“ zaševalil pak, „jsem nepodařený pokus. To, co po mně chtěl čaroděj, neumím. Mé schopnosti jsou omezené, i když použiju černý lotos. Nakonec jsi to poznal sám.“

„Dobře,“ zahučel Sebasttyen. „Co teď? Asi nemáme moc času.“

„Až budeme zpátky v cele, přivoláš Bruggla a přesvědčíš ho, aby vstoupil. Zbytek nech na mně. Opravdu nemáme příliš času, bude svítat. A my musíme vzbudit jednoho vojevůdce.“

Prasklina zmizela, jako by na zdi nikdy nebyla.

Sebasttyen si uvědomil, že má vyprahlé hrdlo. Spánky mu tepaly klidným, konejšivým rytmem. Potrásl hlavou, aby se ho zbavil.

„Stačí jen vyjít dveřmi, které jsou za tebou,“ řekl plazivec, „a probudíš se.“

Sebasttyen se netrpělivě otočil. Pozdě si uvědomil, že nalétl na nejstarší a nejtřepanější trik, který kdy lidstvo vymyslelo.

Zapomněl na zrcadlo.

Rád se do něj díval, když se milovali s Donnabellou. Ale teď v něm žádoucí křivky bohyně ze slonoviny neviděl. Jen odraz dvou temných propastí, z nichž vycházel vemlouvavý hlas.

Mám tě rád, Sebasttyene, ale lidé jsou proradná stvoření. Třetí smrtí naše hra skončí, slibuju. Zabij ho, Sebasttyne! Zabij Kristoffa! Copak si nepamatuješ, jak moc nám ublížil?! Copak si nevzpomínáš, že kvůli němu zemřela Donnabella?!

A Sebasttyen, utopený v té nejčernější temnotě, si vzpomněl. A vzdmla se v něm nenávist. Znovu viděl chodbu plnou kouře, znovu spěchal vstříc plamenům, aby zachránil Donnu, a znovu mu cestu zkřížili ti muži. Kohorta démonů.

A ten, kdo ho udeřil jílcem meče do hlavy, ten, kdo se vzepřel Císaři, nebyl nikdo jiný než velitel Kristoff.

Bylo to jako probudit se do zlého snu.

Najednou. Nečekaně. Stejně jako u Ragnostiče.

Nejdřív nebylo nic. Pak velitelovy komnaty. Najednou. Nečekaně.

Sebasttyen odrazil Kristoffův výpad a navázal dvěma odseky. Přenesl těžiště a odkrokoval z protivníkovy dosahu. *Jak ho to učil kapitán Ruppert. Potřeboval získat čas.*

Uvědomil si, že je schvácený, zpocený a potřísněný krví. Z bolesti hlavy mu bylo na zvracení. Černý lotos si už zase vybíral úroky. Rychle, důsledně, nekompromisně.

Kristoff, oblečený jen v lehkých kalhotách a košili, působil o poznání lépe. Sice přerývavě dýchal, ale potil se i krvácel méně.

To Kristoff může za Donninu smrt! To on zapálil Palác. Kristoff musí zemřít!

Slova pozbyla významu. Zuřivost a vztek byly pryč.

Kristoff se zničehonic pohnul. Zasypal mladého kadeta sérií tvrdých, účelných ran. Nedal mu vydechnout. Sebasttyen se přesto ubránil. Aniž by přesně věděl jak. Pár nových krvavých šrámů byla za to všechno solidní cena.

„Vycvičili jsme tě příliš dobře, vojáku,“ odplivl si Kristoff, když se od sebe odpoutali.

Sebasttyen neměl sílu na odpověď, jen si vytrásl pot z očí.

Kristoffova po vojácku zařízená komnata nesla neklamné známky dlouhého a urputného boje. Převrácený a polámaný stůl ležel na zemi,

masivní křeslo z mořeného dřeva bylo rozštípané, taburet povalený, postel rozházená, za rozraženými dveřmi na terasu se noc pozvolna měnila v den. Jen oheň v krbu nerušeně hořel, jako by se ho nic z toho netýkalo.

Sebasttyn se přesouval, aby měl Kristoffa stále před sebou. Navzájem se sledovali, čekali na jakýkoli soupeřův pohyb, mrknutí, přešlápnutí. Cokoli, co ohlásí další kolo duelu.

Sebasttyn přehmátl na jílci. Komu meč patřil? Netušil. Možná byl Brugglův. Co se stalo s Brugglem? Netušil. S hořkostí si uvědomil, že znovu sedl plazivci na lep. A že plazivcův plán selhal. Znovu.

Kde byly západní techniky boje? Nepamatoval si. Zmizely spolu s plazivcovým vlivem. Kde byli gardisté, aby tohle šílenství zastavili? *Pamatoval si.* Mlhavě, ale pamatoval.

Byli mrtví. Zabil je. Další je měli vystřídat až nad ránem. A nikdo jiný poblíž nebyl.

Zřejmě to všechno trvalo až moc dlouho. Nebo účinky *kytky* odezněly příliš brzy. Nebo jí bylo málo, třeba byla něčím *nařezaná*. Třeba to opravdu byla Brugglova *kytka*. Sebasttyn se každopádně probral předčasně. Stejně jako u Ragnostiče, jen z jiného důvodu.

Vztek vystřídal strach.

„Dochází ti síly, vojáku?“ vyštěkl Kristoff.

Neznělo to výsměšně. Spíše jako by Sebasttyena *studoval*. Jako by cítil zklamání.

Sebasttyn teď stál zády k terase. Cítil studený závan vzduchu. Slyšel vzdálené hučení moře. Bolest hlavy byla na okamžik snesitelnější.

A Kristoff znovu zaútočil.

Udělal několik rychlých kroků a vykopl. Sebasttyn instinktivně uhnul.

Torzo křesla ho zasáhlo do ramene. Mělo ale takovou sílu, že odvrával na terasu.

Mrholilo. Sebasttyn na mokrém kameni podklouzl.

Zachránilo mu to život. Kristoffova čepel rozpárala tmu nad jeho hlavou. Meče se znovu srazily, ocel zaspívala do nadcházejícího rána píseň o krvi.

Kristoff zatlačil Sebasttyena až ke kamenné balustrádě. *Precizně* sekal a bodal ve snaze proniknout protivníkovou obranou. Bylo jen otázkou času, kdy k tomu dojde. Kdy se Sebasttyen zřítí z hradeb Paláce. Moře hluboko dole temně hučelo a trpělivě se rozbíjelo o skály. Bachraté mraky jim letěly nad hlavou. Alespoň Sebasttyenovi to tak připadalo.

A potom Kristoff provedl další výpad. Meče od sebe odskočily. Zbývalo zasadit poslední úder.

Kristoff neváhal. Ve tváři neměl zuřivost, ani soucit, jen únavu vepsanou ve vráskách.

Než ale stačil meč dopadnout, do Kristoffa něco narazilo. Něco neviditelného.

Plazivec se vložil do hry.

Neměl sílu, ale kluzká podlaha mu pomohla.

Kristoff zavrával, noha mu podjela. A Sebasttyen toho okamžitě využil.

Prosmýkl se kolem něj a z otočky udeřil. Zoufale, zbaběle, zezadu.

Ocel se srazila s ocelí.

Kristoff byl možná překvapený a otřesený, instinkty zabijáka ale neztratil.

„Je na čase to ukončit, chlapče,“ vrčel, když zatlačil Sebasttyena zpět do komnaty. „Rád bych se ještě prospal.“

Jak Sebasttyen ustupoval, klopýtl o převalený taburet. A upadl.

Kristoff okamžitě vyrazil. Sebasttyen se převalil. A ještě jednou. Do dlaždic, kde ještě před okamžikem ležel, dvakrát křísila žízňivá čepel.

Sebasttyen ještě na zemi bez přípravy sekl.

Kristoff to čekal. Ukročil, nebo se o to alespoň pokusil. Opět do něj cosi vrazilo, takže krok nebyl dostatečný. Sebasttyenův meč mu prosekl nohavici kalhot a otevřel nepříliš hlubokou ránu v holeni.

Kristoff vztekle zasyčel a ohnal se. Něco zavřísklo a pak se na druhé straně komnaty zřítí intarzovaný stolek i s železným kahancem. Naštěstí vyhaslým.

„Vypadá to, že tu nejsme sami,“ přimhouřil Kristoff oči. „Ale nejdřív si to spolu vyřídíme my dva.“

Sebasttyen už byl na nohou, pozvedl meč a odrazil Kristoffův útok. Vykryl sérii zuřivých ran a v následné odvetě sekl. Kristoff jenom zasyčel. Znělo to potěšeně.

Sebasttyen udělal krok zpět. Ocel znovu zazvonila o ocel. Pak za sebou ucítil pelest postele. Využil nečekané opory, vyvázal se z Kristoffova meče a vykopl.

Nejdřív jednou nohou a potom i druhou. Odrazil se od velitelovy hrudi a dopadl na postel.

Kristoff to překvapivě ustál. Nezavrával. Naopak okamžitě sekl.

Sebasttyen se převalil a když ostří rozcupovalo pokrývku, stál už ve střehu na druhé straně.

Kristoff zavrčel, skočil na postel a vrhl se na Sebasttyena.

„Chtěl jsem tě živého, chlapče. Budu tě ale muset zabít.“

A zasypal Sebasttyena ocelovou smrští. Tolik výpadů, bodů, seků, fines a záludů mělo jediný efekt. Na konci toho všeho stála proti Kristoffovi zakrvácená troska. Přesto ještě vycenila zuby, přesto ještě držela meč.

Kristoff Sebasttyena vylákal, odrazil pár chabých úderů a navalil se na něj. Zbraně se o sebe zaklesly, Kristoff nahmátl hlavici protivníkovy meče a zapáčil. Vyrvat krví kluzký jílec ze Sebasttyenových ztuhlých prstů šlo snadno.

Sebasttyen přesto učinil poslední zoufalý pokus.

Odklopýtal od Kristoffa a z otočky vysoko vykopl.

Zoufalství vydolovalo z jeho paměti jednu ze západních technik boje.

V tom kratičkém čase, kdy noha mířila vzhůru, aby zasáhla Kristoffův ohryzek a rozdrtila ho, byl Sebasttyen přesvědčený, aniž by dokázal vysvětlit proč, že tyhle techniky dobře zná. Že mu je plazivec nepředal v *lotosovém transu*. Že je jenom probudil.

Kristoff je znal také.

Stačil ukročit. Předloktím kop odrazil a vzápětí zarazil jeden z mečů mladíkovi do boku.

Sebasttyen zachrčel, když ucítil zášleh bolesti. Ocel rozpárala maso a otfela se o kosti. Jak padal, zdálo se mu, že koutkem oka zahlédl jakousi temnou šmouhu.

Zhroutil se a zaskučel. Byl příliš blízko krbu a zátylkem dopadl na rozžhavený pohrabáč. Svět zmizel. Zůstala jen pronikavá, spalující bolest. V těle. V hlavě. A odporný zápach pálicích se vlasů.

Když o podlahu zazvonil Brugglův meč, Sebasttysten s námahou otevřel oči.

Ze ztrhané Kristoffovy tváře šlo vyčíst jediné: skončit to tady a teď. Zabít. Už to trvalo příliš dlouho.

Sebasttysten chtěl něco říct. Cokoli. Ale stačil jen zachřčet. Na víc nebyl čas. Kristoff k němu přistoupil, bez přípravy bodl –

– a mezi jeho mečem a Sebasttystenem vytryskla krev.

Něco mezi nimi se zamítalo, stín nabral podobu *zvláštního* tvora. Plazivec dopadl vedle Sebasttystena a zatímco mu z hrudi vyjížděla zkrvavená čepel, upřel na něj pohled dvou temných propastí, do nichž bývalo tak snadné spadnout.

Bývalo. Teď už to neplatilo. Z toho tvora vyprchával život a spolu s ním i jeho schopnosti. Sebasttystenovi to bylo jedno. Už zbývalo jen zemřít.

„Z ab ij ho, N ez r o z e n ý,“ zachroptěl plazivec. „Z ab ij ho za to, co n ám ud ě l a l i.“

Ta slova chutnala po černém lotosu, měla v sobě žár ohně a neúprosnost tažené čepele. Prolétla Sebasttystenovou myslí a spojila zdánlivě nespojitelné.

Nezrozený. *Zabij ho za to, co nám udělali.* Ten pach. Ten dobře známý pach z podzemí. Ty odporné nádrže. *Zbytku vymazali vzpomínky a vrátili je zpátky do služby.* Kristoff. Ragnostič. Ruppert. *Vy cvičili jsme tě příliš dobře, vojáku.* Fallarion. Gregg. *Kadet Gregory tě hlídal na můj rozkaz. Už dlouho.* A taky on. On sám. *Drží mě tu služba. Nechci, aby se to opakovalo.* Noc plamenů. *Experimentovali s traumaty.* Donnabella.

Sebasttysten vzhlédl. Kristoff fascinovaně přidřep l k pokroucenému stvoření. Škubalo sebou v předsmrtné křeči, v propadlém hrudníčku zela krvácející díra.

Pak jako by si Kristoff vzpomněl, proč je tady, potřásl hlavou, pohlédl na Sebasttystena a znovu pozvedl meč.

Pohrabáč možná není zbraní šermířů, ale když je člověk v nouzi, postačí. Sebasttysten sevřel horké železo a zarazil ho Kristoffovi do obličeje.

Sebasttysten se pokusil zvednout. Bok mu svírala žhnoucí bolest, hlava mu třestila, ruku i zátylek měl v jednom ohni. Zdálo se mu, že má zpřelámané všechny kosti v těle, že když se postaví, tak se rozsype. Nakonec si alespoň klekl a přitom se snažil neomdlít.

Za vyvrácenými dveřmi na terasu svítalo. Moře někde hluboko pod Palácem, někde daleko šumělo. Sebasttysten cítil omamnou vůni jara. Přestalo mrholit.

Bylo otázkou času, kdy dojde ke střídání stráží. Kdy živí gardisté najdou mrtvé gardisty. Kdy vtrhnou do Kristoffovy komnaty. To ale muselo počkat.

Sebasttysten se sklonil k plazivci. Až teď měl možnost si ho prohlédnout. A nebyl to příjemný pohled. Leželo před ním zubožené tělo s vysedlými kostmi, vystouplými žebry a zkrivenýma rukama a nohama. Hrubá kůže plná boláků byla tmavě šedá, skoro černá. Zuby a nehty měl plazivec polámané, hlava připomínala lebku potaženou vyschlým pergamenem. Zela v ní dvojice temných zřítelnic. Tvor byl slepý, ale zároveň určitým způsobem *viděl*.

Sebasttysten se k plazivci sehnul, nadzvedl ho a naslouchal jeho dechu. Tvor umíral.

Co když jsi mi lhal?

Co když za Noci plamenů opravdu zemřela dívka jménem Donna-bella?

Co když jsem ji opravdu miloval? A ona mě?

Co když jsem nebyl stvořen v nádržích hluboko pod Palácem?

Co když nejsem Nezrozený?

Co když jsi mi lhal? Proto, abych nenáviděl jako ty? Abych nevzdal souboj s Kristoffem?

Co je pravda?

Co je lež?

Kdo vlastně jsem?

Ani jednu z těch otázek Sebasttyen nevyslovil nahlas. Bylo to zbytečné. Plazivcův dech utichl, propadlý hrudníček se ještě jednou zvedl, vytekla poslední krev a tvor zemřel. Možná si to Sebasttyen jen nalhával, ale chlapec vypadal spokojeně.

Položil ho zpátky na podlahu, s obtížemi se postavil a zvedl Kristoffův meč. Jak už to tak bývá, když vás Smrt požádá o tanec, je chuť žít silnější než kdy jindy. Ať je budoucnost jakákoli, ať je váš život skutečný nebo falešný, chcete se zase někdy dobře napít, najíst nebo se jen znovu nadechnout.

A právě to měl Sebasttyen v úmyslu, když se rozhodl, že konečně opustí šedivé zdi císařského Paláce. Jako několikanásobný vrah a dezertér neměl nejlepší vyhlídky na přežití, ale rozhodl se to zkusit. Před sebou měl celý širý svět a také první cíl.

Tradhyi. Město tisíců jezer.

Naposledy pohlédl na podivného tvora, bez povšimnutí minul Kristoffovu mrtvolu a když odcházel z komnaty, zavřel za sebou dveře.